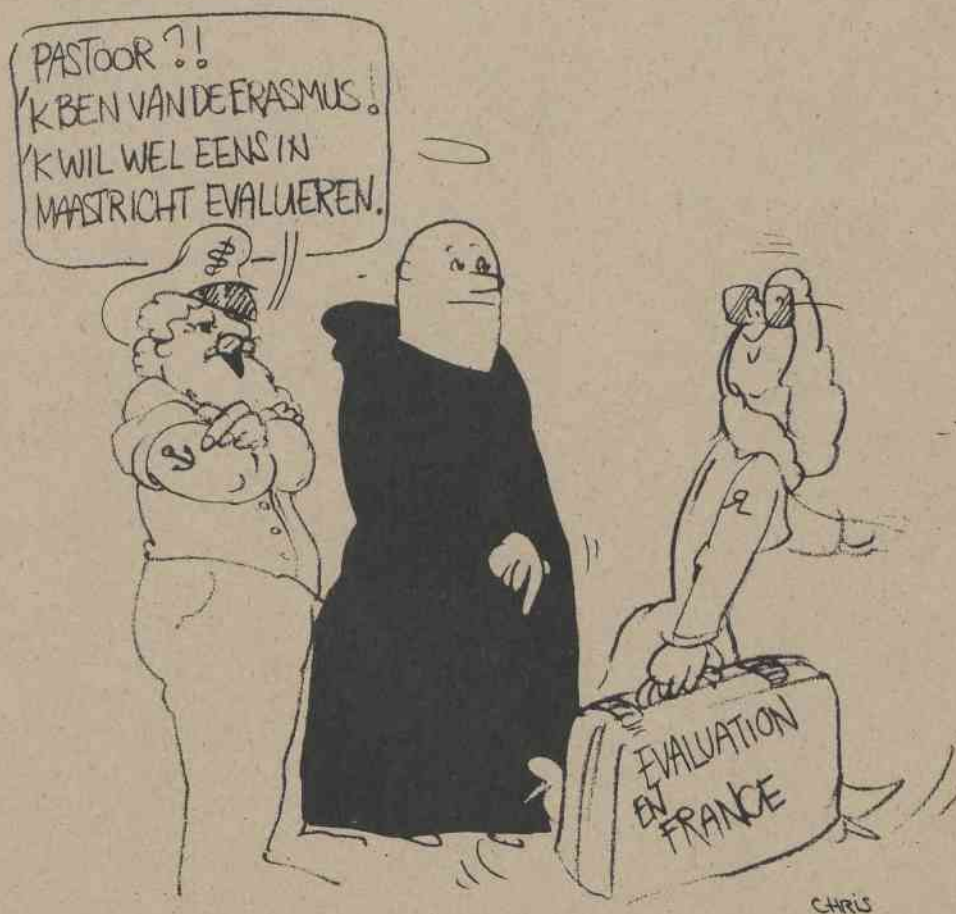

MAFFIUS

MAFFIUS, maandelijks verschijnend informatie- en opiniebulletin van de Rijksuniversiteit Limburg

Maffius nr. 5

4e jaargang, mei 1978

Inhoudsopgave	pag		pag
Het examenreglement: de realiteit die nachtmerrie werd	1	Kieskeurig	20
Reizen bij de RL	4	Wie wat waar	22
Anders	6	In de kijker: Laurent Serpenti	23
Evaluatie=waardebepaling	7	Een moedervlek van de Limburgse universiteit	32
Van Binnenuit: Dienstraat	8	Verklaring RL "Stop de N-bom"	34
De onderkant van het aardewerk	9	Gevolgen N-bom voor gezondheid	37
Het wordt mei, maar niet zoals in 1968	10	Demonstratie mergelafgraving	39
<u>Officiële informatie</u>		Brief 2ejaars studenten Sittard aan de huisartsen i.o.	42
Introductiedag voor nieuwe medewerkers	14	Batavierenrace	42
Symposia. Ter inzage.	17	Avond gemeenteraadsverkiezingen	43
Publicatie. Georganiseerd overleg.	18	Wet.winkel A'dam. Circumflexfeest	43
Cantine Annadal. Veiligheid. Toets studenten	19	Sport	44

redactieleden Maffius

Kees Schröer
Hans Hagen
Puck Muller
Wim Hermens
Jan Muytjens
Jaap Zuidweg
Jan Duijzers
Henny Peltenburg
Inge Dauphin
Joep Offermans

Vijverdal
Biomedisch Centrum
Hoofdgebouw
Student
Redaktiesekretaresse
Adviseur

Eindredactie: Inge Dauphin
Hans Hagen

Redactie-adres:
Inge Dauphin, Vijverdal
Vijverdalseweg 1
043-841777 tst. 2173

Druk, reprografie RL
AV-groep/K00: lay out, illustraties
en voorbereiding drukwerk

” van de redactie

— LENTE/BERICHT —

GEBOREN:

13

EENDJES

(OP DE BINNENPLAATS VAN HET HOOFDGEBOUW)

” Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto copie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.

het examenreglement, de realiteit die nachtmerrie werd

Rob Winter is niet tevreden over de gang van zaken rondom het examenreglement. Gezien zijn lidmaatschap van de Faculteitsraad is dat in de raadbijeenkomsten natuurlijk niet onopgemerkt gebleven. Blijkbaar zijn de andere FR-leden niet overdreven royaal met bijval en begrip geweest. Een keer meende Rob bij de collega's zelfs enige twijfel aan zijn geestelijke vermogens te bespeuren. Hoe dan ook, Rob vindt dat de discussies over het examenreglement oeverloos en uitzichtsloos beginnen te worden en dat het podium daarom maar eens verplaatst moet worden naar een meer openbaar forum, dus naar Maffius. Op zich een goede zaak.

Rob begint in zijn kritisch commentaar met een korte beschouwing over het evaluatie-systeem. Vervolgens beschrijft hij wat er zo al is gebeurd rondom het ontstaan van het examenreglement en het daarmee samenhangende optreden van de S.R.C. Voor zover ik een en ander kan beoordelen is de weergave van Rob, weliswaar sterk gekleurd door eigen visie op het geheel, in grote lijnen juist. Twee opmerkingen dienen te worden gekorrigeerd.

Rob schrijft (pag. 2), dat een toetsresultaat moet voldoen aan twee criteria om niet als "ongunstig" te worden beoordeeld. Dat is onjuist. Voldoen aan één van beide criteria is genoeg om het predicaat "ongunstig" te ontgaan en dat is een heel verschil. Als men aan beide criteria moest voldoen, zouden er, zoals Rob dat beeldend uitdrukt, veel meer "delinquenten onder het mes genomen zijn".

Rob schrijft verder (pag. 3), dat men zich toch niet helemaal kan onttrekken aan de indruk, dat er nogal verschil van mening was binnen de S.R.C. Als dat waar is, zou ik "men" willen vragen toch nog eens een poging te wagen van die indruk af te komen. Geen enkel S.R.C.-lid heeft zich tegen de door de S.R.C. genomen besluiten uitgesproken.

Na de eerste drie pagina's barst Rob los, dat wil zeggen, dat schijnt zo. Hij belooft de lezers namelijk dat hij ze van de ene verbazing in de andere zal laten vallen en dan komt, dik onderstreept, de onthulling, dat de

Faculteitsraad het eens is met een notitie, waarin staat dat de S.R.C. een autonoom lichaam is en, eenmaal benoemd, volgens eigen inzicht beslissingen kan nemen ten aanzien van studenten.

Ik vraag me af wat eigenlijk het verbazingwekkende van die mededeling is. Het zou verbazingwekkend zijn als er iets anders stond, want wat hier staat is de nuchtere weergave van de feitelijke situatie. Op gevaar, evenals de Faculteitsraad, van Rob het verwijt te krijgen te "schermen met wetsteksten ter honorering van eigen onvermogen" wil ik één citaat noemen:

In de Memorie van Toelichting op het ontwerp WUB staat dat: "behoudens het bepaalde ten aanzien van het recht van de student geen andere personen dan zij, die bevoegdheid tot het afnemen van examens hebben, een beslissing kunnen nemen over de resultaten en de uitslag van een examen".

Welnu, die bevoegdheid wordt krachtens artikel 11 van de WUB toegewezen aan de examencommissie, bij ons studieresultatencommissie genoemd en dat is precies wat in de bedoelde notitie vermeld staat. Niet iets om van je stoel te vallen, dacht ik.

Rob hekelt vervolgens het feit, dat een kleine groep uit de faculteit - hij heeft het over een "vijftal heren" - naar eigen inzicht beslissingen neemt aangaande de voortgang van de studie. Hij vindt dat een volslagen verwerpelijke zaak. Ook al zou deze kritiek terecht zijn, dan is het in ieder geval maatschappijkritiek en nauwelijks kritiek op de faculteit, want overeenkomstige situaties zijn in onze samenleving bij tientallen aan te wijzen. Behalve dat het in het onderwijs zowel in binnen- als buitenland krioelt van examencommissies, die op soortgelijke wijze werken, stuiten we overal op beslissingsbevoegde commissies: die commissies beslissen of je een baan krijgt of niet, of je een huis toegewezen krijgt of niet, of je in aanmerking komt voor een uitkering of niet en ga zo maar door. Als Rob dit een verwerpelijke en nauwelijks leefbare situatie vindt, dan vrees ik, dat hij op zoek zal moeten naar een andere planeet.

Naar mijn gevoel valt met zo'n situatie heel goed te leven, mits bij dit alles aan één voorwaarde wordt voldaan: de "spelregels" op grond waarvan de beslissingen genomen worden, dienen duidelijk te zijn. Anders doet inderdaad "willekeur zijn intrede" (pag. 1).

Welnu, onduidelijkheid over de wijze waarop de beslissingen tot stand komen is iets, dat de S.R.C. of de faculteit in elk geval niet verweten kan worden, al zou de onderstreepte zin van Rob anders doen vermoeden.

Met de brief van 23 januari j.l. in de hand kan elke student exact voorspellen welke beslissing de S.R.C. op grond van de screeningstoetsresultaten t.a.v. hem/haar zal nemen.

Op pag. 5 schrijft Rob m.i. terecht, dat er behoefte is aan een (professionele?) visie op begeleiding van studie. Wetend, dat dit binnen de faculteit momenteel op een paar plaatsen onderwerp van studie is, zou ik me een paar opmerkingen hieromtrent willen veroorloven. Begeleiding - zo schrijft ons aller Van Dale - is "op weg vergezellen" en "samengaan met". In die zin omvat begeleiding van een universitaire studie in feite alles wat van faculteitswege wordt ondernomen om het de studenten mogelijk te maken hun studie-einddoel - in ons geval het verkrijgen van de bevoegdheid tot arts - te bereiken en om het de faculteit mogelijk te maken in te grijpen als de vorderingen van een student in de richting van dat einddoel in onaanvaardbare mate afwijken van de norm. Wat de faculteit in dit kader onderneemt, omvat een veelheid van activiteiten: ze ontwerpt studie programma's, stelt leermiddelen beschikbaar, schakelt medewerkers in als tutoeren, inhoudskundigen e.d., stelt toetsen samen, enz. enz. Aldus ontstaat een bundeling van regelingen en voorzieningen, die tezamen de geprogrammeerde begeleiding van studie vormen. In het kader van die geprogrammeerde studiebegeleiding worden mogelijkheden aangeboden, maar ook verplichtingen opgelegd.

Daarnaast kan - met name in Maastricht - een student of groep van studenten op eigen initiatief zich verzekeren van extra begeleiding. Een aantal studenten doet dat ook: sommigen bijv. door regelmatig contact met een facultair medewerker, anderen door regelmatig contact met één of meer huisartsen.

De afbakening tussen het wel en het niet geprogrammeerde deel van de studiebegeleiding zal voortdurend aangepast dienen te worden.

Een goed voorbeeld is het mentorensysteem. De behoefte aan deze vorm van begeleiding is momenteel blijkbaar zo groot, dat er alle reden is deze over te hevelen naar het geprogrammeerde deel.

Uitgangspunt bij dit alles is, dat de student, zij het met in acht nemen van een aantal bindende regelingen, zoveel als mogelijk zelf bepaalt op welke wijze hij/zij gebruik wil maken van de door de faculteit aangeboden mogelijkheden.

Als we dit een goed uitgangspunt vinden, dan ligt het voor de hand dat als richtsnoer te nemen voor alle studie-activiteiten, dus ook voor studie-activiteiten die voortvloeien uit een door de S.R.C. genomen beslissing. Het is moeilijk in te zien, waarom een goed uitgangspunt als bevordering van eigen verantwoordelijkheid en zelfwerkzaamheid niet meer zou gelden zodra het gaat om studiewerkzaamheden, die minder vrijblijvend zijn. Ook voor die werkzaamheden is de student natuurlijk heel goed in staat om naast de geprogrammeerde

begeleiding, eventueel met hulp van anderen, zich te voorzien van enige aanvullende begeleiding. Het zou dan ook onjuist zijn aan een door de S.R.C. opgelegde maatregel een bepaalde vorm van studiebegeleiding te koppelen. Op die wijze ontstaat het gevaar, dat er twee onderwijssystemen ontworpen worden, één voor het "normale" studieprogramma en één voor de door de S.R.C. noodzakelijk geachte aanvullingen.

Tenslotte nog één punt. In de discussies over de door de S.R.C. genomen beslissingen blijkt, dat deze beslissingen bij herhaling geassocieerd worden met straf en sancties, opgelegd aan onschuldigen. Ook het geschrift van Rob wordt gekleurd en naar mijn mening ontsierd, door deze zienswijze. Hij heeft het over dingen die gebeuren over de rugen van studenten, over delinquenten die onder het mes genomen en veroordeeld zijn en over slachtoffers, die zich vooral niet moeten laten intimideren. Waarom is het toch zo moeilijk te aksepteren, dat maatregelen als een verplichte aanvullende studietaak of het herhalen van een studieprogramma, maatregelen die men overal in het onderwijs tegenkomt, noodzakelijke en zinvolle beslissingen kunnen zijn, die het uiteindelijke studieresultaat verhogen. Als men twijfelt aan de zin van een bepaalde maatregel, dan moet daarover vanzelfsprekend gediskussieerd kunnen worden, teneinde zo nodig tot een betere maatregel te komen, maar dan graag zonder verontreiniging met tendentieuze aanduidingen, die alleen in het strafrecht thuishoren.

Rob besluit met het propageren van enige actiepunten, o.a. met betrekking tot de komende versie van het examenreglement. Ik denk, dat de marge waarbinnen het examenreglement kan variëren niet erg groot zal blijken te zijn, want de bedoeling van de formulering in artikel 8 van de WUB "nadere regeling van de examens en de tentamens" is door de Commissie voor de Bestuurshervorming vrij nauwkeurig aangegeven. De WUB is nu eenmaal een stukje realiteit, het examenreglement is dat ook. Het examenreglement is niet de nachtmerrie, die realiteit werd, maar veel meer de realiteit, die (althans bij Rob) nachtmerrie werd.

reizen bij de RL

Nu de reizencommissie besloten heeft wie er wel en niet op reis mogen, is het praten over "reizen" weer in trek. Een veel gehoorde klacht betreft de onduidelijkheid omtrent de selectiecriteria die de reizencommissie gebruikt. De teneur is echter dat er niet genoeg gereisd mag worden. Hans Hagen maakte enkele maanden geleden in Maffius duidelijk dat hij het meer dan genoeg vond. Hij vroeg zich af of dat reizen wel nodig is. Ik kan het met hem eens zijn dat het er vaak op lijkt dat het reizen een soort secundaire arbeidsvoorwaarde is voor wetenschappelijk medewerkers en hogere goden. De personeelsleden en tegenwoordig ook de studenten kijken vaak met een schuin oog naar de (groeps)reizen die gemaakt worden en soms niet geheel ten onrechte want het wordt niet altijd duidelijk dat de reis nuttig was.

Wil men op verantwoorde wijze proberen wetenschappelijk onderzoek te doen dan is uitwisseling van ervaringen noodzakelijk. Deze uitwisseling kan plaatsvinden in de vorm van publicaties, dat is meer éénrichtingsverkeer want een eventuele reactie zie je pas jaren nadat het werk gedaan is. Naast de mogelijkheid van het schrijven van brieven bestaat er de mogelijkheid ervaringen uit te wisselen op congressen. Deze mogelijkheid is vooral van belang voor mensen die iets uit te wisselen hebben en kan dan vaak van grote waarde zijn. Deze waarde is soms zelfs direkt in geld uit te drukken als bijv. blijkt dat een onderzoeksplan bijgesteld moet worden op grond van resultaten van anderen. (Resultaten die men in een tijdschrift pas op zijn vroegst een jaar later had kunnen vernemen.) Het probleem dat nu naar voren komt betreft de selectie welk congres wel en welk niet. De zeer ervaren reizigers weten precies waar ze wat kunnen pikken. Voor de jongere geldt dat zeker veel minder. Reizen en chemikaliën, allebei nodig voor veel onderzoek kosten veel geld, het vreemde is nu dat het eerste beperkt wordt, terwijl de chemikaliën onbeperkt aangeschaft kunnen worden. Dat is waarschijnlijk gekomen omdat de idee postgevat heeft, dat er meer misbruik werd/wordt gemaakt van het reizen dan bij de aanschaf van chemikaliën, etc.. hetgeen op zich nu ook weer niet zo vreemd is.

Behalve het congresbezoek kunnen reizen ook bedoeld zijn om bepaalde technieken te leren of leerervaringen op te doen voor onderwijs en onderzoek. De selectie is ook hierbij moeilijk te beoordelen voor anderen dan insiders. Het reizen wordt nu beperkt door een financiële limiet en de reizencommissie moet de pot verdelen. Per medewerker is de pot wel wat groter dan in andere instellingen dus te klagen valt er eigenlijk weinig. Door de reizencommissie wordt per capaciteitsgroep gekeken naar de door de groep gestelde prioriteiten en is de motivatie "absurd" dan daalt de prioriteit. Het matrixmanagement dat aan de basis staat van het projectstelsel wordt hier en passant even in de hoek geschopt. Voorzover de reizen immers betrekking hebben op een research- of onderwijsproject dienen deze binnen de projectgroep beoordeeld en beslist te worden. Nu de praktijk echter zo is dat het matrixstelsel voor de research niet zo heel erg gevolgd wordt, immers ieder capaciteits(vak)groepje vormt een eigen koninkrijkje, is het bezwaar tegen de verdeling van de reisgelden per capaciteitsgroep misschien niet zo terecht. Vreemd is het wel dat er nu toch nog een commissie nodig is voor de verdeling. Zolang het binnen capaciteitsgroepen vaak moeilijk is om het nut van reizen voor de verschillende leden van de groep te beoordelen hoe kan een commissie op afstand dat dan wel? Het antwoord moet zijn de commissie kan dat niet en dat blijkt ook duidelijk uit de onwil van de commissie om haar criteria naar voren te brengen. Het lijkt mij daarom juist deze commissie af te schaffen, of alleen te laten functioneren voor zeer bijzondere reisaanvragen, zoals bijvoorbeeld lange verblijven etc. Aan deze uitzonderlijke zaken kunnen ze dan meer dan enige minuten aandacht schenken. In een nieuwe opstelling, waarbij iedere capaciteitsgroep een eigen reisbudget heeft, kan dan tevens economischer met het geld worden omgesprongen, indien de groep eruit wil halen wat er in zit. Zoals dat bij bepaalde andere universiteiten en TNO instellingen al jaren het geval is. Het is bijzonder fijn dat de Limburger met lijnvluchten vliegt maar het kan goedkoper. Zelfs verschillende wetenschappelijke verenigingen organiseren voor hun leden charters naar congressen. Je kunt je nu soms niet eens inschrijven want je weet niet op tijd of je reis goedgekeurd wordt. En passant betaal je daarom ook nog bijv. \$ 50.- meer inschrijfgeld voor het congres omdat je "te laat" inschrijft.

Behalve de mogelijkheid van chartervluchten bestaat er ook de mogelijkheid met medewerkers van andere instellingen tegelijk te reizen en groepsreizen kunnen de kosten sterk beperken. Deze kostenbesparingen zullen alleen worden gebruikt indien het loont en de reis de moeite waard is. Er zal nu van de kant van de functionarissen die zich verantwoordelijk voelen voor de financiën gesteld worden dat het geld dan niet meer verantwoord kan worden. Dat is echter onterecht, want hotelrekeningen en gebruikte vliegtuigtickets verraden bijna alles.

Wat vaak vergeten wordt, is dat als de RL de reis niet "kan" betalen, je voor een goed gemotiveerde reis altijd kunt aankloppen bij één der instellingen die onderzoek steunen (bijv. FUNGO). Voor een heel belangrijke reis is altijd geld te vinden.

Wim Buurman

anders

Wie de laatste twee jaar een gesprek had met mij over ons medisch onderwijs liep grote kans om van mij negatieve geluiden te horen.

Bij die gelegenheden kwam dan tot uiting dat er door ons te weinig tijd besteed is aan het verkrijgen van een gedegen basiskennis, dat je nooit de kans had om iets nou echt AF te maken, dat heel veel onderwerpen versnipperd worden en je dus nooit het gevoel hebt een overzicht over een bepaald vakgebied te hebben.

Ook heb ik vaak het gevoel gehad dat niet alleen onze studieonderwerpen, maar ook onze tijd nodeloos versnipperd werd zodat ik vaak van het een naar het ander rende, en het verward-vermoeide gevoel dat zich in de loop van de dag van me meester maakte, dan maar probeerde te zien als het bewijs dat ik toch weer iets opgestoken moest hebben. Bijna voortdurend was er de spanning tussen enerzijds de neiging om vanuit mijn eigen motivatie te studeren op een nogal individuele manier, en anderzijds al die krachten die me tot volgzame werkboekconsument probeerden te maken. Zelfwerkzaamheid was vaak iets waarvoor je moest vechten.

Gedurende de afgelopen keuzeonderwijsperiode heb ik nogal nauw samengewerkt met een groep Amsterdamse "co-assistenten" en dit contact met mensen die op een andere manier hebben gestudeerd was er oorzaak van dat ik meer oog kreeg voor een aantal dingen die in ons systeem gebeuren. De belangrijkste verschillen met wat er in Maastricht in vergelijkbare situaties gebeurt, waren de volgende. Er was erg weinig neiging om kritisch te staan ten opzichte van de aangeboden informatie. Als er kritiek was werd die vaak niet tijdens de betreffende manifestatie uitgesproken. Heel vaak klonken er opmerkingen met de strekking: "Dat is niet belangrijk, want dat wordt op examen

niet gevraagd", de neiging om te studeren aan de hand van wat men zelf voor de latere beroepsuitoefening van belang achtte was erg klein, en als ze er al was werd de uitvoering ervan bemoeilijkt doordat het officiële examenprogramma toch afgewerkt moest worden.

De onderlinge isolatie tussen de studenten was vrij groot en discussies over doel van medisch handelen, zin of onzin van bepaalde onderzoeken of therapieën, eigen functioneren, enz. kwamen maar heel moeilijk op gang. Ik kreeg het gevoel dat men dat als bijzaak beschouwde. Ook sprak ik met enkele mensen die pas in dit late stadium van hun studie, door hun co-assistentenschappen, aan de vraag toe waren gekomen of dit, de medische studie, wel iets voor hun was.

Natuurlijk is de waarde van deze waarnemingen, door de beperkte omvang en de subjektiviteit ervan, maar beperkt. Toch is mij de positieve waarde van een paar facetten van ons onderwijssysteem er duidelijker door geworden. Dit geldt met name voor ons-weinigsturend-toetsingssysteem en voor de impulsen die er vanuit ons onderwijs aanzetten tot bezinning op het eigen functioneren, nu als student, en later als arts, en de discussie daarover. Ook de vroege contactmaking met de praktijk is denk ik een erg positieve zaak.

Ondanks deze positieve geluiden vind ik toch dat niet vergeten moet worden dat er heel wat studenten zijn aan onze fakulteit die met soortgelijke en andere twijfels en problemen rondlopen als in de eerste alinea vermeld, een feit waar mijns inziens te weinig over gepraat wordt.

Pierre Pasmans

evaluatie = waardebeoordeling

Leuk, erg leuk om tussen hopen reclame ook weer eens een opwekkend briefje van de Rijksuniversiteit Limburg te vinden. Het is dan ook het eerste dat ik open maak. Daar moet zelfs het spoedbericht van Readers Digest voor wijken. Valt dat effe tegen! Naarmate ik verder lees raak ik langzaam uit mijn humeur om me tegen de laatste regels zelfs bedreigd te gaan voelen. Ik zie hier staan dat het faculteitsbestuur GEVOLGEN gaat verbinden aan invalide afwezigheid gedurende het evaluatieblok. Welke die gevolgen zijn blijft nog even een geheimje.

Ik moet zeggen dat het me opvalt dat er nogal wat overeenkomst begint te ontstaan tussen ons (onderwijs)experiment en dat experiment waarbij je je hond neurotisch kunt maken. Leer dat beestje eerst een tijdlang hoe het moet reageren als het ergens een ellips ziet en beloon het bij de juiste reactie. Als het beest bij het zien van een cirkel ook die reactie vertoont, behoort u hem een flinke tik te geven. Dit is hem al heel snel bekend. Nu komt de truc: vertoon hem nu cirkels en ellipsen, maar zorg ervoor dat de ellipsen langzaam maar zeker steeds meer op cirkels gaan lijken. Het arme beest wordt onzeker, agressief en als u niet uitkijkt loopt u mogelijk een fikse beenwond op!

Een van de belangrijkste strevingen in ons onderwijs was toch dat de studenten de attitude en de vaardigheid zouden ont-

wikkelen, zichzelf te durven en kunnen evalueren, dus kritisch te staan ten opzichte van wat ze zelf doen en de daarbij gebleken onvolkomenheden zelf te kunnen bijschaven, of daartoe de juiste wegen weten te bewandelen. Iets dergelijks vereist ook het zelf omschrijven van doeleinden en beoordelingscriteria.

Als ik hoor dat er een aantal studenten vinden dat het voor hun goed zou zijn om een jaar over te doen, denk ik: Hé, dat is zelfevaluatie. Als studenten argeloos op verzoek melden dat ze bij het evaluatieblok afwezig zullen zijn omdat ze aan zelfstudie willen doen, of omdat ze een gebleken achterstand willen inhalen, dan wordt dit 'niet valide' genoemd, en omdat ze zo attent waren om het even te melden worden er dan maar meteen een stel maatregelen ontworpen om afwezigheid te straffen.

Hier wordt ongemotiveerd aanwezig zijn gesteld boven gemotiveerde afwezigheid. De blijken van een voorheen gepropageerde attitude worden opeens met GEVOLGEN gesanctioneerd. Inderdaad, het gedrag van de hond wordt gebrijpelijk.

Natuurlijk is het mij en vele anderen duidelijk dat evaluatie nodig is en zeker als het over een experimenteel programma gaat, zoals hier. Maar wat er nu gebeurt is voor mij héél duidelijk evaluatie, weliswaar ietwat laat, van de evaluatieperiodes van de afgelopen jaren. Het is toen blijkbaar niet gelukt om de zin van deze periode voor de studenten duidelijk te maken. Gevolg: nu hebben ze wel leerzamer dingen te doen.

Pierre Pasmans.

van uit binnen dienstraat

De WUB heeft de universiteiten op vele niveau's een gedemocratiseerde structuur gegeven, zoals de Universiteitsraad, Faculteitsraad, etc. Wanneer men echter een gedemocratiseerde structuur voor de centrale diensten zoekt, kan men lang en tevergeefs zoeken. In eerste instantie is dit niet zo verwonderlijk, omdat er nogal wat aan vastzit; de discussies over democratisering in overheid en bedrijf worden reeds lang gevoerd. In het bedrijfsleven is men op deze moeizame weg wat verder gevorderd, mede door de Wet op de Ondernemingsraden. Om de leemte in de WUB t.a.v. de centrale diensten op te vullen, zijn er bij de andere instellingen "dienstraden" ontwikkeld. Formeel zijn deze dienstraden opgehangen aan een artikel in de resp. bestuursreglementen. Hierin wordt de mogelijkheid geopend tot het instellen van dienstraden. Een nadere uitwerking van die mogelijkheid wordt dan gegeven in een Dienstraadreglement. Men moet wel bedenken dat deze democratisering minder ver gaat dan in de gedemocratiseerde instituten krachtens de WUB. Als uitgangspunt voor de democratisering van de centrale diensten geldt, dat het een interne democratisering is en wel binnen het formele kader van de centrale diensten. Men streeft naar een klimaat waarin bevoegdheden niet worden aangetast, maar verantwoordelijkheden worden gedeeld. Toch heeft deze oplossing teevind gekregen van de oud-staatssecretaris van O. en W., die m.n. bezwaren had tegen het vertegenwoordigend karakter van de dienstraden. De oud-staatssecretaris wilde de dienstraat zien als werkoverleg van het diensthoofd met zijn medewerkers binnen de hiërarchische kanalen. Vorig jaar heeft echter de oud-staatssecretaris kennelijk dit bezwaar laten vallen. Hij keurde immers het Dienstraadreglement van de Erasmus Universiteit Rotterdam goed, waarin de dienstraat met een vertegenwoordigend karakter is geregeld.

Wat zijn nu de ontwikkelingen op dit

Formeel bestaat er nog niets. Wel zijn er enige goede ontwikkelingen gaande. Het CvB heeft zich reeds enkele malen positief opgesteld tegenover de gedachte van dienstraden. In de laatste vergadering van het G.O. van 22 maart j.l. heeft het CvB het standpunt ingenomen, dat bevordering van het invoeren van dienstraden wenselijk is en dat men zich daarvoor zal inzetten. Toegezegd is dat een nota betreffende dienstraden zal worden opgesteld.

Ondertussen had de Bibliotheek reeds het CvB een voorstel tot invoering van een dienstraat aldaar doen toekomen. Dit voorstel is binnen de Bibliotheek tot stand gekomen in onderling overleg en met goedkeuring van zowel het diensthoofd als van alle personeelsleden. Deze dienstraat wordt ingevoerd bij wijze van experiment; het CvB heeft inmiddels toestemming gegeven om met dit experiment te starten. De dienstraad bij de bibliotheek zal aan het werk gaan op basis van een voorlopig reglement, dat enkele minima regelt om zo de mogelijkheid tot nadere invullingen open te houden. Vastgesteld is, dat men zich te zijner tijd zal conformeren aan een algemeen universitair vastgesteld dienstradenreglement. Enige punten uit het voorlopige reglement van de bibliotheek zijn:

- De samenstelling: Leden van de dienstraat zijn het diensthoofd, die tevens voorzitter is, en voor iedere afdeling één lid gekozen door die afdelingen.
- Taken van de dienstraat zijn o.m. in algemene zin overleg voeren met het diensthoofd over de uitvoering van de aan de dienst opgedragen taken en de wijze waarop deze taken worden verdeeld over de organisatorische eenheden en voorts alle aangelegenheden die het functioneren van de dienst rechtstreeks raken; specifiek worden genoemd o.m. de begroting van de dienst, belangrijke investeringen t.b.v. de dienst, wijzigingen in de organisatie en personeelsformatie.

Wat heeft u nu aan dit verhaal? Het is een misverstand om te denken, dat er nu maar overall meteen dienstraden moeten worden ingesteld. Dit is nu te afhankelijk van de specifieke omstandigheden binnen een dienst. Wel is het goed dat er een discussie op gang komt, juist ook binnen de centrale diensten, over de democratisering. Elke dienst moet echter voor zichzelf uitmaken of een dienstraat op dit ogenblik al een

zinnvolle zaak is. Een dienstraad moet gedragen worden door het gehele personeel van de betreffende dienst; een door weinigen opgelegde dienstraad heeft weinig kans van slagen.

Wel zal, m.n. van vakbondszijde, toegezien worden op de ontwikkelingen, m.n. dat voor de diensten die een dienstraad willen de mogelijkheid wordt opengesteld. De ABVA bepleit in deze een dienstraadreglement à la Rotterdam, dat in zijn ogen, zowel in Maastricht als landelijk, de beste mogelijkheden biedt. Voorts hebben onlangs de Centrales van Overheidsperoneel in een brief aan de Commissie-Polak (die de minister adviseert over de WUB) als hun mening kenbaar gemaakt, dat de democratisering van de centrale diensten in de WUB geregeld dient te worden. Naar hun mening dient de democratisering van deze diensten te geschieden zoals bij de faculteiten en afdelingen van de onderscheiden instellingen van wetenschappelijk onderwijs.

H. van der Pool

'n fragment uit 'n brochure „de onderkant van het aardewerk”

En dan de tirannie die er was indertijd, dat is met geen pen te beschrijven. Zoals ze je kleineerden....je werd door die "batteraove" geklei- neerd niet alleen lichamelijk maar ze haalden vooraf ook het bloed onder je nagels uit. helemaal geen menselijk gevoel in. En nooit verder dan de afdeling. Gin mee dan werd je gewoon niet

deze brochure is samengesteld door de werkgroep geschiedenis arbeiders- beweging limburg is in de boekhandel te koop
Guus van rooy

het wordt mei, maar niet zoals in 1968

Tien jaar geleden dacht men dat het lukte. De mei-opstand in Parijs, de Praagse lente, het aftreden van Johnson om Vietnam, het bleek mogelijk de wereld te veranderen door actie en protest. Alles wat een activist nodig had, was energie en fantasie en studenten beschikten over beide. De massa deed misschien nog niet zo mee, maar werkte ook niet tegen en zou zeker in beweging komen als men zag dat alles mogelijk was!

Wat is er van die studenten terecht gekomen? Hebben ze de wereld echt veranderd? In zijn stuk "Studentenbeweging in het slop" in Maffius van dec. '77 schetste Jan Muytjens een somber beeld: ze zijn vervallen tot kamergeleerden of ego-trippers die "schmier" of hun "krahlen" tellen. De studentenbeweging heeft dus niets voorgesteld en mag niet de pretentie hebben van een voorhoede-beweging.

Ik denk dat zijn visie onjuist is. Toegegeven, de verwachtingen waren te hoog gespannen. Maar dat zijn ze in alle revoluties geweest zonder dat die revoluties daardoor hun betekenis verloren. Ook doet de studentenbeweging op dit moment weinig van zich horen, maar als dat een bewijs is dat die beweging niet bestaat, heeft de arbeidersbeweging in de jaren '50 ook niet bestaan. Het feit dat bijv. in Indonesië de studenten zoveel te meer van zich doen spreken is een gevolg van dezelfde ontwikkeling die hier veranderingen bracht, d.w.z. het ontstaan van een studentenklasse.

Wat gebeurde er in de jaren '60 in de studentenbeweging?

Wie in 1964 in Amsterdam studeerde, herinnert zich de opkomst van de studentenvakbeweging (SVB) als een omwenteling. In 1963 bestond de studentenwereld naar buiten toe nog grotendeels uit roeiers, pilsdrinkers en meisjes met plooirokken. Het was wel duidelijk dat veel studenten niet aan dit profiel voldeden, maar dat waren zeker mensen met studie-beurzen die snel moesten afstuderen, kortom geen "echte" studenten.

De eerste berichten over studenten die een vakbeweging hadden opgericht werden lachend op de sociëteiten besproken: "zeker werkstudenten!"

In enkele jaren waren de rollen omgedraaid. Studenten waren activisten die zich inzetten voor hervormingen. Natuurlijk waren er nog wat ouderwetse pilsdrinkers maar die hadden dat van huis meegekregen, kortom het waren niet de echte studenten. Het Amsterdams Studenten Corps verloor in enkele jaren zoveel leden dat de pas betrokken sociëteit aan het Leidsche Bosje moest worden verkocht, inclusief de pop van een student met een glas in de hand die t.b.v. de toeristen in rondvaartboten elk half uur volautomatisch in het water sprong. De SVB behaalde verpletterende verkiezingsoverwinningen.

Een dergelijke aardverschuiving is alleen mogelijk als de tijd er rijp voor is. De socioloog Cor Lammers geeft in "Studenten, politiek en universitaire democratie" (Universitaire Pers Rotterdam, 1970) een analyse van deze plotselinge verandering. Vóór de 2e wereldoorlog bestond er nog een studentenstand gedomineerd door speelse jongelieden van goede familie die gemakkelijk in staat waren hun normen in te prenten bij de geringe aantallen nieuwkomers. Na de oorlog werden de universiteiten overspoeld met studenten en ontstond er een studentenklasse met een groot aantal gemeenschappelijke belangen. Studiebeurzen, collegegelden, kamernood, overvolle collegezalen, problemen van werk- en spoorstudenten gaven aanknopingspunten voor gemeenschappelijke acties. Bovendien werd de "professorale willekeur" niet meer getemperd door persoonlijke contacten tussen docenten en studenten. (Sommige aspecten van de ontwikkeling in Maastricht doen hier sterk aan denken!). De oprichting van de SVB was het moment waarop de studenten zich van deze toestand bewust werden. In marxistische termen was het de ontwikkeling van een "Klasse an sich" naar een "Klasse für sich". Het succes van de beweging werd grotendeels bepaald door het feit dat er concrete doelen waren en doordat de autoritaire en achterhaalde bestuursvorm van de universiteiten niet geschikt was om de crisis te bezweren. Een soortgelijke ontwikkeling heeft zich later ook in het leger afgespeeld bij de opkomst van de VVDM.

Het ontstaan van een studentenklasse in vrijwel de hele wereld is een verschijnsel van het grootste belang. Behalve dat vaak een concrete democratisering werd bereikt is ook het verschijnsel van de buitenparlementaire actie grotendeels aan deze ontwikkeling te danken. Zonder Maagdenhuis-bezetting geen Enka-bezetting! Aktiegroepen en demonstraties zijn normale zaken geworden en bestuurders kunnen het zich nauwelijks nog permitteren om alleen hun formele autoriteit te gebruiken. Toch is er de laatste jaren een sterke tendens om de betekenis van die ontwikkeling te ontkennen of te kleineren.

Waar komt het pessimisme over de ontwikkelingen in de jaren '60 vandaan?

De studentenbeweging in heel Europa was in de jaren '70 zeker minder massaal dan in de jaren '60. Gedeeltelijk is dit de reactie: de voordelen van democratisering vallen niet altijd mee, men gaat de nadelen benadrukken. Dit proces wordt enorm versterkt door het grote aantal universitaire windhanen die enkele jaren geleden nog druk democratiseerden maar nu voelen dat het soms beter is om te zeggen dat er toch vooral gewerkt moet worden. Bovendien is er veel wind uit de zeilen genomen doordat de universiteiten werden gedemocratiseerd en doordat bestuurders hebben geleerd hoe ze moeten reageren (een in Maastricht zeer effectieve vorm is bijvoorbeeld om helemaal niet te reageren!). Dit laatste verschijnsel wordt trouwens vaak als een verwerpelijk effect van buitenparlementaire acties gezien door mensen die een radicalere maatschappijverandering wensen. Zo schrijft Regtien: "Provo heeft de verouderde technieken van handhaving van orde en gezag flexibeler gemaakt. Het heeft de machtsstructuur de kans gegeven een nieuw

tolerant masker voor te binden". (Universiteit in opstand, Van Genneep, 1969).

Toen concrete doelen eenmaal bereikt waren (o.a. de WUB) is de studentenbeweging meer algemeen maatschappijkritisch geworden, maar concrete doelen hebben nu eenmaal meer werfkracht. Een pseudo-rechtszaak van twee studenten die op onjuiste manier een jaar terug zijn geplaatst trekt hier ook meer mensen dan een discussie over de basisfilosofie.

Een andere factor is m.i. een reactie op langere termijn. Het socialisme heeft vanaf z'n ontstaan tot de 2e wereldoorlog in het westen veel theorie en weinig praktijk gekend. Met een leer die stelt dat het ware bewustzijn alleen in de praktische strijd kan ontstaan moet dit menige marxist gefrustreerd hebben. Na de oorlog is dan ook het omgekeerde gebeurd. Directe actie die concrete resultaten afwerpt wordt belangrijk geacht terwijl er een duidelijke minachting is voor het terrein waarop een intellectueel een bijzondere politieke rol kan spelen, nl. door analyse van de situatie en het ontwerpen van politieke strategieën. Zo beklagde Den Uyl zich onlangs in een interview over het "gepraat over politieke strategieën" binnen de PvdA. Hij vond een strategie alleen "uitvloeisel van een concreet beleidsdoel". Maar voor die beleidsdoelen heeft hij eerder het berip "de smalle marges van vandaag" uitgevonden zodat er voor strategie wel heel weinig plaats overblijft. Zo'n conflict binnen de PvdA wijst erop dat er weer meer aandacht voor theorie ontstaat. Ook bij (ex)-studenten wordt minder gedemonstreerd maar meer over theorie en strategie gedacht en getwist, en wie gelooft dat strijd tussen verschillende visies een teken van machteloosheid is, moet maar bedenken dat het Communistisch Manifest ook voor een groot deel gewijd was aan het kraken van feodale socialisten, kleinburgerlijke socialisten, Duitse socialisten, utopische socialisten en andere vormen van "vals" bewustzijn!

Uit het bovenstaande volgt dat de studentenbeweging m.i. van groot belang was en is, en nog veel van zich zal doen horen. Het pessimisme hierover is niet alleen onnodig maar in bepaalde kringen ook gevaarlijk. Frustraties over vermeende onmacht zijn waarschijnlijk de voornaamste oorzaak van het extremisme in de linkse beweging

zoals zich dat uit in de RAF en de rode brigades. Hoe sterk de spiraal extremisme-repressie-nieuw extremisme is, beseft je als je zoals bij de recente rechtszaak van Knut Folkerts plotseling in de Abtstraat geconfronteerd wordt met agenten met honden, kogelvrije vesten en machinepistolen. Ineens begrijp je wat de RAF bedoelt met haar uitspraak dat ze onder een bezetting leven. Door de grote schade die dit extremisme de linkse beweging toebrengt kan het pessimisme uiteindelijk zichzelf waar maken.

Wim Hermens

.....berechting Knut Folkerts.....

In het voorjaar van 1968 bevochten studenten in Amerika, Frankrijk, Duitsland, België en Nederland hun rechten. Vooral in Parijs en Berlijn ontstonden echte gevechten om democratische rechten en sociale bevrijding. De studenten werden door de geschrokken autoriteiten "bevrijd" en in de verschillende landen voorzien van min of meer democratische

rechten. In deze sfeer van vrijheid liet de Tsjechische regering de teugels los van een heel volk. Naarmate er meer vrijheden en rechten in een land bestonden, werden er meer rechten en vrijheden aan de universiteiten en hun leden verleend. De Tsjechen gingen er in hun totalitaire staat alleen op achteruit. De eindresultaten zijn bekend, wij hebben de WUB en zij de Rus.

Wim Buurman

Herinneringen aan mei '68

In een gedachtenstroom associëer ik mei '68 vooral met de oorlog in Viëtnam, bezettingen van universitaire gebouwen, lange praatavonden en nachten in Nijmeegse cafés, kritische universiteit, Black Panthers en een behoorlijk onrustige tijd aan de Alma Mater.

In een iets meer gestructureerde gedachtenstroom herinner ik me van mei '68 vooral dat ik eerstejaars scheikunde student was aan de Katholieke Universiteit van Nijmegen. Deze tijd was aan universiteiten een breukvlak tussen twee periodes in het studentenleven: ik herinner me dat ik als aspirant-lid van de studenten-gezelligheidsvereniging Diogenes in die tijd in het kader van de ontgroening op het Vrijthof met 200 mede "groenen" demonstreerde voor een Universiteit in Maastricht, maar ook dat in dezelfde periode de aula van de Universiteit van Nijmegen enige weken bezet werd gehouden door een paar duizend studenten als protest tegen ondemokratische universitaire bestuursstructuren.

Dit breukvlak tussen studentenleven in het kader van gezelligheidsverenigingen en politiek-georiënteerde bewegingen bereikte in mei '68 zijn symbolische hoogtepunt in de Parijse studentenrevolte. Het feit dat het studentenprotest in West-Europa zo'n algemeen verschijnsel was, toont aan dat hier geen sprake was van een geïsoleerde, tijdelijke afrekening met een archaïsche vorm van studentenleven. De factor diè m.i. het meest bijdroeg tot het ontstaan van het breukvlak rond mei '68 was dat grote groepen studenten zich bewust werden van het feit dat universiteiten geen ivoren torens vormden waarbinnen studenten zich in een paternalistische structuur dienden voor te bereiden op een rol als afgestudeerd magiër in de maatschappij. Voor mij betekende dit deelname aan een aantal studenten-werkgroepen die zich bezig hielden met de bestudering van onderwerpen variërend van Marcuse's boek "De een-dimensionale mens" tot het rapport "Zelfstandige taakvervulling van de universiteit en hogeschool" van de commissie Maris, een commissie van de Academische Raad die de toenmalige minister van Onderwijs moest adviseren over de herstructurering van universitaire bestuursstructuren.

De studentenbeweging na mei '68 splitste zich al vrij snel uiteen in een aantal groeperingen: één groep legde het accent van haar activiteiten vooral op het vlak van de "demokratisering" van de universiteit, terwijl een andere groep zich veel meer richtte op protest-akties tegen buiten-universitaire gebeurtenissen, zoals de oorlog in Viëtnam, afbraak van arbeiderswoonwijken of totalitaire regimes in de wereld. Deze laatste groep werd in Nijmegen - en ook elders - al snel gedomineerd door marxistisch-leninistisch georiënteerde politieke stromingen die studie "in dienst van het volk" wilde stellen en daarmee het contact met veel studenten verloren. De eerste groep - de universiteitshervormers werd de wind uit de zeilen genomen met het invoeren van de Wet op het Universitair Bestuur (WUB) in het begin van de zeventiger jaren.

Zelf heb ik weinig affiniteit gevoeld met deze 2 groepen. Voor mij was de beweging rond mei '68 vooral een intellektuele: het élan van deze beweging lag voor mij in de konfrontatie met literatuur en ideeën waarvan het bestaan ongemerkt zou zijn gebleven zonder mei '68.

Deze literatuur en ideeën hadden vooral betrekking op de diskrepantie tussen de universitaire zelfopvatting en de universitaire werkelijkheid. Een van de diskrepancies die destijds sterk voelbaar waren, was het veronderstelde humanisme in de verhouding tussen leraar en leerling en de eis van de efficiëntie van de kennisoverdracht. Het Maastrichtse antwoord op deze diskrepantie in de vorm van een onderwijssysteem waarin probleem-oriëntatie en zelfwerkzaamheid belangrijke onderwijskundige principes zijn, lijkt mij een goed resultaat 10 jaar na mei '68.

Introductiedag voor nieuwe medewerkers: kennismaking in vogelvlucht

In vogelvlucht

Op 24 mei is er weer een introductiedag voor nieuwe medewerkers. Dat is dan de vijfde keer dat er weer een poging gedaan wordt om nieuwkomers globaal kennis te laten maken met het wie wat en waarom van de RL. Een kennismaking in vogelvlucht. Korte uiteenzettingen over de ontstaansgeschiedenis van de universiteit, over de faculteiten, de basisfilosofie, het personeelsbeleid, de organisatie en het bestuur. Dat alles afgewisseld met een kijkje in het Hoofgebouw, Biomedisch Centrum en Vijverdal.

In het Hoofgebouw treden het Skillslab en de Bibliotheek telkens weer als zeer gastvrije informanten op. Dat geldt ook voor het BMC waar altijd bijzonder boeiend een bepaald onderzoकेlement wordt toegelicht en gedemonstreerd als vervolg op een algemene inleiding over onderzoek. In Vijverdal zorgt de capaciteitsgroep Medische Ethiek voor een heldere uiteenzetting over hun vakgebied in relatie tot de andere medische vakgebieden. Die inleiding wordt meestal gevolgd door een spontane discussie.

's Middags even uitpuffen bij een gezamenlijke lunch, compleet met slaatje en fruit geserveerd door de dienst Civiele Zaken. Ongeveer om half vijf napraten over de indrukken van die dag en kennismaken met de leden van het CvB, de voorzitter van de UR en de beide dekanen. Met een biertje of een frisdrank eindigt het dagprogramma, dat voor de meeste deelnemers als 'vermoeiend maar wel nodig' wordt ervaren. Een kennismaking in vogelvlucht waar veel 'oude' medewerkers enthousiast aan meewerken en waar veel nieuwe medewerkers even enthousiast aan deelnemen. Daarbij proberen de diensten PZ en Voorlichting in nauwe samenwerking telkens weer om de vlucht zo goed mogelijk uit te stippelen en in de juiste baan te leiden. Gezien de doorgaans positieve reacties wordt de gekozen koers voorlopig globaal aangehouden voor de introductiedagen die dit jaar nog gepland zijn: 24 mei, 13 september, 25 oktober en 13 december.

Introduceren

De introductiedag is maar een klein onderdeel in het geheel van de activiteiten die nodig zijn om een nieuwe medewerker wegwijs te maken in zijn directe en indirecte omgeving. Lang geleden (maart 1976) is een notitie samengesteld door de heren J. Bestebreurtje en J. Offermans waarin het verloop van de introductie geleidelijk trapsgewijs geschetst wordt.

Op basis van die notitie is op 22 juni 1977 de eerste introductiedag gehouden. Daarop volgden er tot nu toe drie, in november 1977, in januari en maart 1978. De introductie start eigenlijk al bij de sollicitatieprocedure. Vervolgens begint de informatiestroom zich uit te breiden bij aanstelling en in diensttreden. De nieuwe medewerker krijgt nogal wat schriftelijke informatie te verwerken zoals de universiteitsgids, de basisfilosofie, de onderwijsbrochure en het ambtenarenreglement. Vooral die laatste informatiebron is nogal taai kost. Daarom is er bij de dienst PZ een introductieboekje in de maak om die gegevens toegankelijk te presenteren.

Centrale figuur in de introductie is de werkchef zo besluit de reeds eerder aangehaalde notitie.

En aan die slotopmerking worden nog een aantal aanbevelingen toegevoegd. Een daarvan richt zich op de mogelijkheid om ook personeelsleden die reeds langer in dienst zijn, in de gelegenheid te stellen alsnog een

introductiedag mee te maken. Tot nu toe is er maar zeer sporadisch ingegaan op die waardevolle aanbeveling omdat de omvang van de groepen nieuwe medewerkers momenteel als ruim voldoende wordt ervaren voor een soepel verloop van zo'n introductiedag.

Een overzicht

Aan de vier introductiedagen die tot nu toe gehouden zijn hebben in totaal 85 medewerkers deelgenomen, terwijl er 119 waren uitgenodigd.

	totaal	n.w.p.	w.p.
22 juni 1977	uitgenodigd 22	18	4
	deelgenomen 17	15	2
16 nov. 1977	uitgenodigd 34	24	10
	deelgenomen 24	19	5
24 jan. 1978	uitgenodigd 36	24	12
	deelgenomen 24	19	5
22 maart 1978	uitgenodigd 27	21	6
	deelgenomen 20	19	1

Waarom een aantal medewerkers niet deelnemen aan het introductieprogramma is nauwelijks bekend. Op een enkele uitzondering na geven de meesten geen gehoor aan het verzoek om bij afwezigheid een bericht van verhindering te sturen.

Vragenlijst

Na de tweede introductiedag hebben de deelnemers een vragenlijst ter beantwoording toegestuurd gekregen.

Het was de bedoeling te peilen hoe (on)interessant zij de verschillende programma-onderdelen vonden. Er waren ook enkele algemene vragen gesteld zoals: 'heeft de introductiedag aan uw verwachtingen voldaan?'. Deze vraag werd doorgaans met 'ja' beantwoord.

Het tempo van de dag werd over het algemeen nogal als vermoeiend ervaren. Vandaar enkele suggesties om over minder onderwerpen meer informatie te geven.

Veel detailopmerkingen hebben er inmiddels toe bijgedragen om het dagprogramma bij te schaven.

De antwoorden op de vraag naar suggesties voor de volgende introductiedagen waren zeer uiteenlopend.

Enkele voorbeelden:

- meer gelegenheid geven om zomaar wat te praten;
- vervolg mogelijk maken op grond van specifieke keuze: op onderwijsterrein zou bijv. een probleemgericht simulatiespel mogelijk zijn;
- meer aandacht voor het organisatieverhaal
- meer schriftelijke informatie vooraf
- tweemaal een halve dag één onderwerp, een dag algemene inleiding;
- ook 'aanhang' gelegenheid geven introductie te volgen;
- bij kennismakingsborrel ook enige studenten uitnodigen;
- te veel informatie, te weinig motivatie;

Tot slot over de vragenlijst nog een greep uit verschillende opmerkingen:

- Gezien het gemengde gezelschap, lijkt het mij ondoenlijk iedereen tevreden te stellen. Indien de bereidheid aanwezig is tot nadere informatie lijkt mij dit voldoende, zeker binnen een universiteit met de nadruk op zelfwerkzaamheid.
- De RL als maatschappij kritische instelling had ook aan de orde moeten komen.
- Introductiedag: Alweer een kind zonder naam !
Kunnen wij niet het (enige !) goede voorbeeld van onze oudere zus Rotterdam volgen ? Suggestie: Schrijf eens een prijsvraag in Maffius uit.

Prijsvraag

Het lijkt ons een veelbelovende onderneming om in te gaan op het voorstel in de laatste slotopmerking om een prijsvraag uit te schrijven in dit blad. Eerst komt de vraag, de prijs vermelden we even later.

Uit welke programma-onderdelen (met toelichting) moet op dit moment een introductiedag voor nieuwe RL-medewerkers bestaan?

Het fraaiste antwoord op deze vraag of op een andere vraag van gelijke strekking wordt beloond met 5 minuten spreektijd op de introductiedag van 24 mei. Het verhaal moet als titel hebben: 'Leer mij de RL kennen'.

Inmiddels

Wat betreft introductie van facultaire medewerkers heeft het FB inmiddels op 21 maart gepleit voor een formele introductie in het Maastrichts onderwijssysteem. Daarnaast moet er ook aandacht besteed worden aan de informele introductie, zo stelt het bestuur. In de vergadering van de FR op 20 april is door het FB medegedeeld dat in mei waarschijnlijk de eerste introductiebijeenkomst voor nieuwe facultaire medewerkers zal plaatsvinden.

Leer mij de RL kennen

Ter herinnering nog even het volgende over de prijsvraag. Uw antwoord op de gestelde vraag wordt verwacht voor 19 mei. Naast programmatische suggesties dingt ieder introductie-voorstel mee naar de grote prijs: vijf minuten spreektijd onder bovenstaand motto. De onlangs beluisterde suggestie 'Introduceren hoeft niet, ze moeten blij zijn dat ze hier mogen werken', zou bij voorbaat extra bekroond mogen worden, maar met welke prijs?

Introductie-voorstellen zijn van harte welkom bij Huub Ruijters (PZ) en Ton Brouns (Voorlichting).

Symposia

Op 25 en 26 mei vindt in de Martinihal in Groningen een symposium plaats over 'De plaats en functie van het academisch ziekenhuis in de gezondheidszorg'.

Dit symposium wordt georganiseerd door de Commissie van Beheer voor de Universitaire Leergangen Gezondheidszorg RUG.

Voorts zijn bij de Dienst Voorlichting gegevens te krijgen over de volgende congressen, symposia en cursussen:

Londen, 11-23 februari 1979: Urological-Malignancies; org. the British Council

Amsterdam 14-25 augustus en 21-25 augustus 1978: 'International Summer Courses in legal aspects of European integration 1978'; Europa Instituut van de universiteit van Amsterdam en Nuffic.

Augustus en september 1978: 'Courses in English Language'; the University of Sussex, Falmer Brighton England.

Nijmegen, 24, 25 en 26 mei: Congres over 'Arbeid en Gezondheid'.

Maastricht, 27 april 1978: Hypertensie Symposium, capaciteitsgroep Farmakologie van de RL.

Rotterdam 28-31 augustus 1978: Second European Council on Smoking and Society, georganiseerd door de Stichting Leven en Gezondheid.

Ter inzage

Bij de dienst Voorlichting liggen ter inzage:

'Science on the move; some research activities in the Netherlands', Gouvernment Publishing Office, the Hague 1978.

Het boek bevat bewerkingen van lessen, gegeven door Teleac en Stichting Radio Volksuniversiteit.

'Rondon Reuma'. Uitgave van de Nederlandse Vereniging tot reumatiekbestrijding, b.g.v. haar 50 jarig bestaan.

Informatiemateriaal betreffende de mogelijkheden tot het verkrijgen van fellowships bij de Europese Organisatie voor kernfysisch Onderzoek (CERN) te Genève.

'Selected List of Tables of Contents of Psychiatric Periodicals' Volume X december 1977.

Nascholingsplan 1978-1979 van het Ministerie van O. en W.

Informatiebrochure over een in augustus 1978 aan de HTS te Heerlen te starten applicatiecursus Milieukunde.

Rules and Regulations voor de 1978 Jadavpur University International Students Salon of Photography.

'Berichten over Onderzoek', uitg. Stichting Interuniversitair Instituut voor Sociaal-Wetenschappelijk Onderzoek (SISWO), april 1978

'Wetenschappelijk Onderzoek, Inventarisatie 1978', uitg. Katholieke Hogeschool Tilburg.

'Mededelingen', uitg. Vereniging van Vrouwen met Academische Opleiding, jg. 44/2.

J.O.

Publicatie

H. Philipsen: 'Teaching methods and practical training in medical schools: the case of Maastricht'; Teaching medical sociology, Leiden 1978.

Georganiseerd overleg d.d. 21 maart

Buitengewoon verlof

Het CvB heeft enige tijd geleden een regeling getroffen voor het verlenen van buitengewoon verlof aan leden van het w.p. die bestuurstaken binnen de universiteit hebben vervuld. De personeelsdelegatie van het g.o. verzoekt het bestuur na te gaan, of dergelijke faciliteiten ook aan de overige personeelsleden gegeven kunnen worden.

Afslanknota

De personeelsdelegatie is van mening, dat stelling genomen moet worden tegen de bezuinigingstendenzen die naar voren komen in de zgn. Afslanknota. Het CvB zegt toe, hiermee rekening te houden bij zijn nadere standpuntbepaling.

Antecedentenonderzoek

Het ARAR schrijft voor dat bij het in dienst treden van medewerkers een antecedentenonderzoek moet plaatsvinden. Dit wordt voor de RL verricht door de Rijks Psychologische Dienst. Hoewel een aantal leden van de personeelsdelegatie de voorkeur zou geven aan een verklaring van goed gedrag, af te geven door de burgemeester van de woonplaats, blijft het CvB bij zijn voorkeur voor de RPD.

Te zijner tijd zal over deze aangelegenheid advies worden gevraagd van de werkgroep Privacy.

Cantine Annadal

In de cantine van Annadal heerst bij de uitgifte van warme maaltijden topdrukke tussen 12.30 en 13.00 uur. In verband met de diensten van het personeel moeten dan in korte tijd veel maaltijden worden uitgegeven. Dit lukt niet altijd, zodat het vaker voorkomt dat personeelsleden niet op tijd kunnen zijn voor hun dienst.

Op de korte termijn is hieraan niet veel te doen. Op wat langere termijn zal de capaciteit iets vergroot worden.

In verband met het bovenstaande wordt aan studenten en medewerkers van de RL gevraagd deze piek-tijd te mijden. Zij kunnen in de cantine terecht van 11.30-12.15 uur en van 13.00-13.30 uur.

In dit verband zij voor studenten en voor medewerkers, werkzaam in het Hoofdgebouw nog eens gewezen op de mogelijkheid gebruik te maken van de cantine van Rijkswaterstaat. Men moet dat wel tijdig melden bij de balie in de hal van de RL.

J.O.

Veiligheid

Door het Veiligheidsinstituut is een folder verspreid met als titel: NIET AFLEIDEN.

Mensen die aan machines werken, maar ook veel anderen moeten, om ongelukken te voorkomen, geconcentreerd bezig zijn. Wie afgeleid wordt door geluiden, door licht of door contact, dat anderen met hem opnemen, verliest zijn concentratie en loopt kans brokken te maken. Men zal daarom iemand die geconcentreerd bezig is met een activiteit die voor hemzelf of anderen risico's kan opleveren NIET AFLEIDEN !

J.O.

TOETS STUDENTEN

Er wordt de aandacht op gevestigd dat in verband met de te houden universitaire sportdag de toets die was voorzien op vrijdag, 23 juni een dag vervroegd is naar donderdag, 22 juni.

De studenten wordt verzocht, deze verandering aan elkaar door te geven.

Kies-keurig

Voor de ervaren raads-kiezer zal het nauwelijks problemen opleveren om zijn stem kieskeurig uit te brengen. Voor wie nog niet goed thuis is in het kiesstelsel, volgt hier een korte uitleg.

Zoveel kandidaten, zoveel voorkeuren

Bij de verkiezingen voor onze raden wordt het stelsel van de enkelvoudige overdraagbare stem toegepast.

Dat betekent o.a. dat de kiezer zoveel voorkeuren kan aangeven als er kandidaten zijn.

V O O R B E E L D

Er staan 8 kandidaten op het stembiljet:

Anna
Bernard
Cornelis
Dirk
Eduard
Ferdinand
Gerard
Hendrik

Je kunt nu 8 voorkeuren gaan aangeven:

4 Anna
5 Bernard
1 Cornelis
6 Dirk
2 Eduard
7 Ferdinand
8 Gerard
3 Hendrik

Wanneer Cornelis (nr. 1) in totaal meer stemmen krijgt dan nodig is om in de raad te komen, dan vindt er stemoverdracht plaats. Jouw stem gaat dan, zij het gedeeltelijk, naar je tweede voorkeur, Eduard. Het gedeelte van de stem dat Eduard over heeft gaat naar je derde voorkeur, Hendrik etc.

Als bijv. de tweede kamer gekozen wordt, gaat dat anders.

Dan breng je als kiezer je ene kostbare stem uit op één kandidaat. Ook daar gaat het zo dat de kandidaat die de kiesdeler gehaald heeft, gekozen is. Maar het aantal stemmen dat hij teveel heeft, gaat over naar nummer 2 van zijn lijst. Immers, binnen de partij hebben de kandidaten afgesproken om een bepaalde volgorde aan te houden die tot uiting komt in de lijst. In dit systeem kan de kiezer dus niet zijn eigen voorkeur aangeven.

Bij de U- en F-Raadsverkiezingen kunnen de kandidaten zich ook verenigen in lijsten. De kiezer kan op die lijst stemmen (op de manier, zoals dat automatisch bij de tweede kamer gaat), namelijk door de kandidaten van die lijst te plaatsen in de volgorde waarop ze op de lijst voorkomen. De kiezer hoeft echter niet of niet uitsluitend op die lijst te stemmen. Hij hoeft zich ook niet te houden aan de volgorde waarin de kandidaten op de lijst staan. Zo kan hij bijv. als eerste voorkeur aangeven een vrije kandidaat.

Vervolgens kan hij als tweede voorkeur aangeven iemand die als derde op een lijst staat.

Zoveel mogelijk voorkeuren aangeven

Om zoveel mogelijk profijt van het stelsel van de overdraagbare stem te hebben, doe je er goed aan om zoveel mogelijk voorkeuren aan te geven. Je kunt daarbij uitgaan van de geruststellende gedachte, dat de volgende voorkeur nooit ten nadele van de vorige voorkeur kan werken.

T.B.

Belangrijke informatie voor de kiezer

1. Verkiezing FR

Kieseenheid niet-wetenschappelijk personeel

Bij de kieseenheid niet-wetenschappelijk personeel van de FR zijn drie kandidaten voor drie zetels. Het is niet juist te veronderstellen dat deze kandidaten alle drie "vanzelf" gekozen zijn.

Wanneer de stemformulieren zijn ingediend gaat het stembureau de zetels verdelen. Eerst wordt daartoe per geleding het opkomstpercentage bepaald. Volgens de WUB dient per geleding ten minste 35% van de kiesgerechtigden aan de verkiezingen te hebben deelgenomen, om alle zetels die aan zo'n geleding toekomen te kunnen bezetten. Conclusie: als minder dan 35% van het niet-wetenschappelijk personeel aan de verkiezing zou deelnemen, dan wordt één zetel niet toegekend.

2. Verkiezing FR

Deelname

Aan de verkiezingen kunnen deelnemen alle medewerkers van de faculteit die op de peildatum (9 maart) in dienst waren. Wie na 9 maart in dienst is gekomen mag niet kiezen.

3. Verkiezing UR en FR

De overgrote meerderheid noodzakelijk

Vanzelfsprekend zal het gezag en de invloed van de raden groter zijn, wanneer zij zijn samengesteld op grond van de uitgesproken voorkeuren van de overgrote meerderheid van medewerkers en studenten.

Een raad die slechts door de keuze van de minderheid tot stand is gekomen kan immers nauwelijks representatief geacht worden.

T.B.

wie

per 1-4-1978
mw. E.J.M. Grul-van Lier

per 15-4-1978
mej. P.M.L.J. Lonissen

per 17-4-1978
mw.drs. K.S.S.B. van der Linde-Pape

per 1-5-1978
mw. H.E.M. Hermse-Buys
mej. J.M.F. Kleynen
mej. M.L. Mevissen
drs. J.F. Venema
J.M.W.A. Wackers
H.W.J. Wetzelaer

wie

per 1-4-1978
G.C.H.M. Saes

per 10-4-1978
mw. A.J. Koster-Koster

per 1-5-1978
mw. E.M.C. Smeets-Bogman

wat

sekretaresse

sekretaresse

wetenschappelijk medewerker

telefoniste/receptioniste
adm. medewerkster Onderwijszaken
sekretaresse
wetenschappelijk medewerker
electronicus
systeemanalist/programmeur

waait

student-assistent

sekretaresse

adm. medewerkster Onderwijszaken

waar

Kapaciteitsgroep Onderwijsontwikkeling
en -research

Dienst Algemene en Juridische Zaken

Kapaciteitsgroep Inwendige Geneeskunde

Dienst Civiele Zaken
Dekanaat
Griffie Universiteitsraad
Kapaciteitsgroep Huisartsgeneeskunde
Dienst Civiele Zaken
Dienst Informatieverwerking

weg

Kapaciteitsgroep Biofysica

Kapaciteitsgroep Onderwijsont-
en -research

Dekanaat

Bij de U- en F-Raadsverkiezingen kunnen de kandidaten zich ook verenigen in lijsten. De kiezer kan op die lijst stemmen (op de manier, zoals dat automatisch bij de tweede kamer gaat), namelijk door de kandidaten van die lijst te plaatsen in de volgorde waarop ze op de lijst voorkomen. De kiezer hoeft echter niet of niet uitsluitend op die lijst te stemmen. Hij hoeft zich ook niet te houden aan de volgorde waarin de kandidaten op de lijst staan. Zo kan hij bijv. als eerste voorkeur aangeven een vrije kandidaat.

Vervolgens kan hij als tweede voorkeur aangeven iemand die als derde op een lijst staat.

Zoveel mogelijk voorkeuren aangeven

Om zoveel mogelijk profijt van het stelsel van de overdraagbare stem te hebben, doe je er goed aan om zoveel mogelijk voorkeuren aan te geven. Je kunt daarbij uitgaan van de geruststellende gedachte, dat de volgende voorkeur nooit ten nadele van de vorige voorkeur kan werken.

T.B.

Belangrijke informatie voor de kiezer

1. Verkiezing FR

Kieseenheid niet-wetenschappelijk personeel

Bij de kieseenheid niet-wetenschappelijk personeel van de FR zijn drie kandidaten voor drie zetels. Het is niet juist te veronderstellen dat deze kandidaten alle drie "vanzelf" gekozen zijn.

Wanneer de stemformulieren zijn ingediend gaat het stembureau de zetels verdelen. Eerst wordt daartoe per geleding het opkomstpercentage bepaald. Volgens de WUB dient per geleding ten minste 35% van de kiesgerechtigden aan de verkiezingen te hebben deelgenomen, om alle zetels die aan zo'n geleding toekomen te kunnen bezetten. Conclusie: als minder dan 35% van het niet-wetenschappelijk personeel aan de verkiezing zou deelnemen, dan wordt één zetel niet toegekend.

2. Verkiezing FR

Deelname

Aan de verkiezingen kunnen deelnemen alle medewerkers van de faculteit die op de op de peildatum (9 maart) in dienst waren. Wie na 9 maart in dienst is gekomen mag niet kiezen.

3. Verkiezing UR en FR

De overgrote meerderheid noodzakelijk

Vanzelfsprekend zal het gezag en de invloed van de raden groter zijn, wanneer zij zijn samengesteld op grond van de uitgesproken voorkeuren van de overgrote meerderheid van medewerkers en studenten. Een raad die slechts door de keuze van de minderheid tot stand is gekomen kan immers nauwelijks representatief geacht worden.

T.B.

wieper 1-4-1978

mw. E.J.M. Grul-van Lier

per 15-4-1978

mej. P.M.L.J. Lonissen

per 17-4-1978

mw.drs. K.S.S.B. van der Linde-Pape

per 1-5-1978mw. H.E.M. Hermse-Buys
mej. J.M.F. Kleynen
mej. M.L. Mevissen
drs. J.F. Venema
J.M.W.A. Wackers
H.W.J. Wetzelaer**wie**per 1-4-1978

G.C.H.M. Saes

per 10-4-1978

mw. A.J. Koster-Koster

per 1-5-1978

mw. E.M.C. Smeets-Bogman

wat

sekretaresse

sekretaresse

wetenschappelijk medewerker

telefoniste/receptioniste

adm. medewerkster Onderwijszaken

sekretaresse

wetenschappelijk medewerker

electronicus

systeemanalist/programmeur

waarKapaciteitsgroep Onderwijsontwikkeling
en -research

Dienst Algemene en Juridische Zaken

Kapaciteitsgroep Inwendige Geneeskunde

Dienst Civiele Zaken

Dekanaat

Griffie Universiteitsraad

Kapaciteitsgroep Huisartsgeneeskunde

Dienst Civiele Zaken

Dienst Informatieverwerking

waait

student-assistent

sekretaresse

adm. medewerkster Onderwijszaken

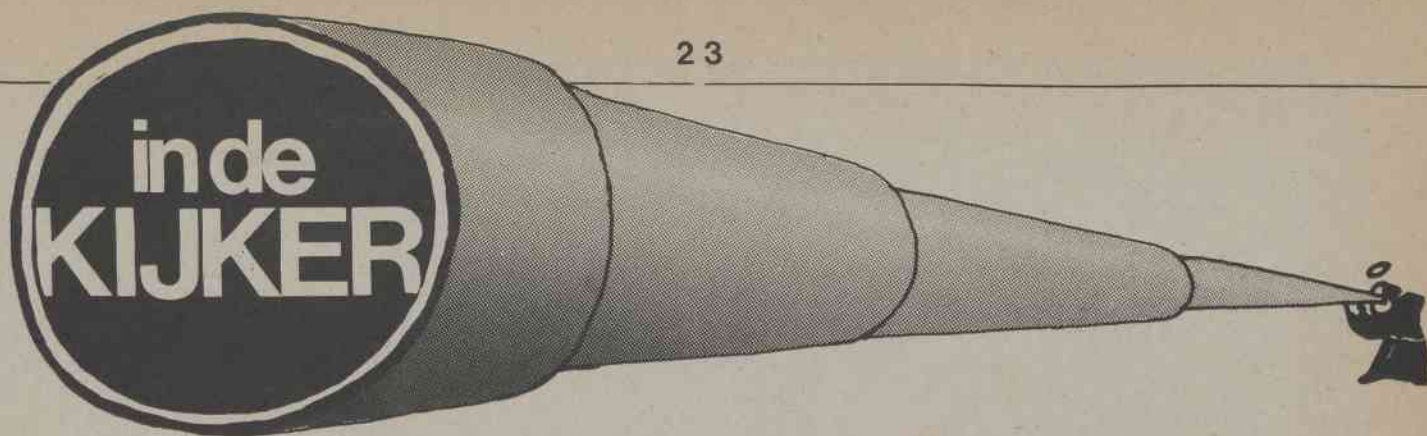
weg

Kapaciteitsgroep Biofysica

Kapaciteitsgroep Onderwijsont-
wikkeling en -research

Dekanaat

DIENST PERSONELE ZAKEN
EN STUDENTENBELANGEN

In De Kijker: Laurent Serpenti
 Interview : Puck Muller
 Foto's : Coen van der Gugten

Laurent Serpenti is één van de leden van de Algemene Faculteit. Het ontwikkelingsplan van de algemene faculteit is in brede kring binnen de medische faculteit in een eerste ronde besproken. Binnenkort zal het ontwikkelingsplan aan het College van Bestuur en de U-Raad worden aangeboden. Over hemzelf en over de algemene faculteit heb ik Laurent ter nadere kennis-making enige vragen voorgelegd.

Puck

Kun je iets vertellen over je opleiding?

Laat ik maar beginnen met mijn opleiding in Amsterdam. Daar heb ik Culturele Antropologie gedaan. Ik ben een aantal jaren leraar geweest in Amsterdam, 3 jaar om precies te zijn.

Op wat voor instelling ben je leraar geweest?

Ik ben leraar geweest op een instelling voor voortgezet onderwijs. Een HBS heette dat toen nog. Daarna heb ik voor ZWO veldwerk gedaan.

Wat hield dat veldwerk in?

Ik heb een aantal jaren in het ontwikkelingswerk doorgebracht, waar ik me heel speciaal heb beziggehouden met medisch-sociale projecten op Java. Dat is zo doorgegaan tot vorig jaar.

Hoe kwam je ertoe om dat te doen? Louter uit interesse of ook uit achtergrond?

Je zou kunnen zeggen beide, want er was natuurlijk een zekere expertise, gezien het veldwerk in Indonesië. Op grond van die deskundigheid, althans zo werd ze gewaardeerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, werden opdrachten gegeven voor advieswerk in medische projecten, die in Indonesië liepen.

Heb je veel contact met het Instituut voor de Tropen?

Het contact met het Instituut voor de Tropen dateert van 1964.

Is er een groot verschil tussen het werk wat je gedaan hebt en hetgeen je nu doet?

In sommige opzichten wel, in andere opzichten ook weer niet. Het is natuurlijk zo dat de aard van de problematiek in het westen duidelijk verschilt met die in een ontwikkelingsland. Maar de essentie waar het om gaat is vaak niet anders. Natuurlijk zijn de problemen die in een ontwikkelingsland spelen, laat ik zeggen, wat dringender. Ze vragen om een advies op korte termijn. Ontwikkelingsplannen zijn erook om zo snel mogelijk uitgevoerd te worden. Zo snel mogelijk oplossingen zien te vinden voor nijpende problemen. Maar in zekere zin is dat in het westen ook het geval. Ook hier hebben we nijpende problemen. Maar we hebben wat meer geld en dus wat meer tijd om de zaken nog eens rustig te bekijken. En dat is wel iets anders.

Hoe ben je er toe gekomen om hier in Maastricht te komen werken?

Dat is een heel complex motief. Waarin ik misschien zelf nog niet heel erg duidelijk de weg vind. Het is nooit zó dat je éénduidige motieven hebt. Tenminste ik niet hoor! Als je me nou vraagt waarom ben je in Indonesië al die tijd werkzaam geweest in ontwikkelingssamenwerking, dan zou ik dat ook niet met één woord kunnen zeggen. Dat is heel complex. Als je heel erg jong bent denk je dat je het weet. Als je wat ouder wordt weet je het eigenlijk niet meer zo precies. Dat geldt eigenlijk ook voor mijn werkzaamheden. Of wat beter gezegd voor mijn verandering in werkkring. Maar ik geloof wel dat ik kan zeggen wat me erg aantrokken heeft, is de experimentele organisatie en het onderwijs in Maastricht. Ik wilde graag nog weer eens een keer wat nieuws beginnen.

Op welke wijze heb je kennisgemaakt met wat er hier in Maastricht gebeurt?

Nou, ik had er veel over gelezen. Mensen gesproken die daarbij betrokken waren. Winand Wijnen en mensen die ervan gehoord hadden. Het is zo, dat moet ik er wel even bij vertellen, dat het Instituut voor de Tropen, waar ik veertien jaar gewerkt heb, eigenlijk een organisatie heeft die vergelijkbaar is met een traditionele universiteit. Er zijn drie wetenschappelijke afdelingen en de moeilijkheid op het Instituut voor de Tropen is altijd geweest om te komen tot een vorm van interdisciplinaire samenwerking. Die was er wel, maar de organisatie was niet matrixgewijze opgebouwd. Er is op het ogenblik een duidelijk streven om tot zo'n matrixorganisatie te komen. Het is duidelijk dat je zo'n nieuwe organisatievorm, betrekkelijk nieuw althans, beter realiseren kunt in een nieuwe instelling, waar de mensen van te voren precies weten in welk organisatorisch kader ze ingepast worden, dan in een bestaande instelling. Dat is veel moeilijker, dat vergt ook veel meer tijd. Dus wij waren eigenlijk al een klein beetje bezig, maar dat gaat natuurlijk in een zo traditionele en gevestigde instelling heel wat moeilijker dan in een nieuwe instelling van wetenschappelijk onderwijs.

Wat trekt je aan eigenlijk in zo'n matrixstructuur?

Vooraf het interdisciplinaire karakter, waarin je werken kunt als wetenschappelijk medewerker. Zodat je niet in een vakterreintje opgesloten zit met de daaruit resulterende consequentie dat je eigenlijk uitsluitend met vakgenoten bezig bent. Je weet nauwelijks dan van andere medewerkers in een andere faculteit en andere vakterreinen die misschien met hetzelfde bezig zijn. Die bovendien vanuit een andere optiek vaak ook wat meer perspectief kunnen bieden aan datgene waar je zelf mee bezig bent.

En je denkt niet dat het genoeg is om vanuit je eigen belangstelling iets op te zoeken? Je vindt dat er echt een structuur voor nodig is die dat min of meer duidelijk maakt?

Nou ik vind dat die structuur het mogelijk maakt. Want ook in een matrixorganisatie is het mogelijk dat mensen zichzelf opsluiten, maar het is wel een structuur die het samenwerken vergemakkelijkt. De instelling van de mensen zelf is natuurlijk van het grootste belang.

Zou je me wat kunnen vertellen over de samenstelling van de groep die nu grotendeels de algemene faculteit uitmaakt?

Die groep is nog niet zo heel erg groot. Dat is de dekaan van de algemene faculteit, Winand Wijnen, en verder bestaat de groep uit Annie Simons, die de secretariële ondersteuning geeft, Leo Leunissen, u allen wel bekend neem ik aan en dan verder een onderwijskundige, Hans Adriaanse en een econoom, Ad Laapas, en ikzelf dan als socioloog. Dat is de hele groep, die op het ogenblik zich bezig houdt met de ontwikkeling van de algemene faculteit.

Hoe snel denken jullie die groep te gaan uitbreiden en met wat voor mensen?

Het is de bedoeling dat we zo snel mogelijk de groep gaan uitbreiden. Ik kan niet zeggen op wat voor termijn dat gaat gebeuren. Dat hangt van allerlei andere factoren af, die ikzelf ook niet helemaal overzien kan op dit moment, maar wel is de bedoeling dat er iemand op korte termijn aangetrokken gaat worden die zich speciaal bezighoudt met de samenwerking WO/HBO en een sociaal-geneeskundige. Maar wat die korte termijn is, daar moet je me niet op vastprikken.

Welke mensen gaan er nu studeren aan de algemene faculteit?

Ik weet niet wat voor mensen dat zijn. Het is een beetje moeilijk te zeggen. Je zou ook kunnen vragen, wat voor mensen gaan er studeren aan de medische faculteit? Die mensen hebben nog geen professionele achtergrond. Dus je kunt niet zeggen dat is dat en dat type mensen. Misschien dat je na verloop van jaren daar een onderzoek naar zou kunnen doen, dat weet ik niet, maar nu zeker niet. Iets anders is als je vraagt: Wat gaan die mensen straks doen? En dan moet je geloof ik zeggen, dat zij zich toch voornamelijk een positie zullen moeten verwerven in organisaties die verband houden met gezondheidsvoorzieningen of met de uitvoering van de sociale wetgeving e.d.

Wat gaan deze mensen studeren aan de algemene faculteit?

Zij gaan studeren wat de werlgroep genoemd heeft: sociale gezondheidkunde of beter gezegd dat hebben wij niet zo genoemd, dat heeft de werkgroep gedaan en sociale gezondheidkunde is in zekere zin een nieuwe wijze van benaderen van de gezondheidproblemen. Helemaal nieuw ook weer niet, iedereen is ervan overtuigd dat er in de maatschappij een aantal factoren opgesloten ligt, die mensen ziek kunnen maken of die gezondheidsbevorderend werken. Je kunt zeggen dat de algemene faculteit zich ten doel stelt die factoren te bestuderen of eruit te lichten. Dus de nadruk gaat liggen op de studie van die sociale structuren die bevorderend resp. remmend werken op de gezondheid van de mensen.

Wat ik niet zo goed begrijp is waarom dat aan een algemene faculteit moet? Is er geen andere instelling in Nederland, waar dat zou kunnen?

Dat zou ook aan andere instellingen kunnen, alleen het gebeurt niet, althans niet op de systematische manier waarop wij ons voorstellen dat het moet gaan gebeuren.

De idee is dus: Inspelen op een behoefte die er op dit moment bestaat?

Ja. Er is heel duidelijk een behoefte aan dit soort aandachtsveld. Een concentratie op het aandachtsveld, op de opleiding en het onderzoek, omdat we ons allemaal realiseren dat de gezondheidszorg zoals ze op dit moment functioneert eigenlijk een aantal dingen naar zich toe trekt, die daar niet helemaal in thuishoren. Bijv. de uitvoering van de sociale wetgeving loopt voor een belangrijk deel via de gezondheidszorg. De vraag is of dat juist is. De vraag is bijvoorbeeld of de mensen die in de kanalen van de sociale wetgeving terecht zouden moeten komen, eerst hun klachten medisch moeten vertalen bij wijze van spreken. Ik denk bijv. aan WAO en dat soort dingen. Het is een terrein van onderzoek.

Je ziet vermoedelijk een duidelijk samengaan met een aantal groepen binnen de medische faculteit, maar ik neem ook aan niet met alle groepen?

Neen, er zijn natuurlijk capaciteiten in de medische faculteit die voor de algemene faculteit van zó ver verwijderd belang zijn, dat je je niet kunt voorstellen dat je bij wijze van spreken daar dagelijks een beroep op zou moeten doen. De meer zuiver geneeskundige, klinische vakken in de medische faculteit zullen waarschijnlijk niet van zo grote relevantie voor de opleiding in de algemene faculteit zijn. Maar er zijn capaciteitsgroepen waarvan je je wel kunt voorstellen dat ze heel relevant zijn voor de opleidingen bij de algemene faculteit, bijv. medische sociologie of gezondheids-economie. Dat zijn vakterreinen waar wel een beroep op gedaan zal worden.

Ja, dat staat natuurlijk ook allemaal beschreven in het ontwikkelingsplan dat nu in discussie is binnen de universiteit. Hoe denk je dat in de praktijk in te vullen? Zijn daar al gedachten over en ideeën? Is daar al wat overleg over, hetzij met de faculteit of met de betreffende capaciteitsgroepen?

Ja, daar is overleg over gaande, zij het dat dit overleg nog niet zodanig geformaliseerd is dat er periodieke overleg-situaties zijn, maar er is dus wel overleg met de capaciteitsgroepen en met de beleidsadviescommissies e.d. De gedachten gaan heel duidelijk in de richting van een principiële uitbreiding van de matrixorganisatie in beide faculteiten. Dus dat betekent dat er géén

verdubbeling van de capaciteitsgroepen zal optreden. Het lijkt ons ongewenst, versnippering van kracht om een capaciteitsgroep medische sociologie in de medische faculteit en een capaciteitsgroep sociologie in de algemene faculteit te hebben. In principe doen we dat niet. De capaciteitsgroepen zouden in principe beschikbaar moeten zijn voor beide faculteiten.

Houdt dat niet het gevaar in dat je ontzettend grote capaciteitsgroepen gaat krijgen, terwijl het streven binnen de medische faculteit toch is om capaciteitsgroepen niet ál te zeer te laten uitgroeien voor het bevorderen van de werkbaarheid. Ik denk bijv. aan capaciteitsgroepen van 12 tot 15 man.

Die kans is niet denkbeeldig, maar ik geloof dat het wel opgevangen kan worden door een geleiding in die capaciteitsgroepen. Je hoeft je niet voor te stellen dat een capaciteitsgroep één amorf geheel wordt. Daar kan altijd een zekere structuur in aangebracht worden. Ik weet niet ... ik kan me op het ogenblik niet voorstellen dat moet zo en zo gaan gebeuren. Ik geloof ook dat je dat moet gaan invullen naarmate de ontwikkeling zich in die richting zal gaan afspelen. Ik weet ook niet of die capaciteitsgroepen zo groot zullen worden. Dat staat niet van tevoren vast. Dat ze onwerkzaam zouden worden, dat ze niet meer operationeel zouden zijn omdat ze te groot zouden zijn, kan ik op het ogenblik moeilijk voorzien.

Ik kan me voorstellen, dat als er mensen zijn binnen zo'n capaciteitsgroep die eigenlijk in "twee faculteiten" werken, waar zit b.v. hun democratisch recht, in welke faculteit? Als je bijv. zou zeggen mensen die halftime in de ene groep zitten en halftime in de andere?

Ja, dat is een punt waar nog over gedacht moet worden en waar nog oplossingen voor gevonden moeten worden. Je kunt je in het algemeen wel voorstellen dat iemand die het allergrootste gedeelte van z'n tijd in de algemene faculteit werkzaam is, daar ook z'n stem zal uitbrengen. Van dat principe moet je geloof ik wel uitgaan. Er kunnen als het precies halftime zou zijn wel wat juridische problemen ontstaan.

Het kan natuurlijk ook wel een soort loyaliteitsprobleem geven van mensen t.o.v. wat dan in een groep heet "vakbaas" of "werkbaas". Of zoals wij dat hier hebben in je projekt, of met je capaciteitsgroep voorzitter of capaciteitsgroep bestuur?

Dat hangt helemaal af van de wijze waarop de mensen die nu in de instelling werkzaam zijn zich instellen t.o.v. de nieuwe structuur van twee faculteiten, die een zeker grensvervagend karakter heeft door de uitbreiding van de matrixorganisatie. Kijk ... als je ervan uitgaat dat je capaciteitsgroepen hebt, die in principe capaciteit leveren aan alle projekten die aan de instelling spelen en dat het betrekkelijk irrelevant is in welke faculteit ze precies spelen (of dat nu de algemene faculteit is of de medische faculteit) dan geloof ik niet dat dit soort conflicten behoeven op te treden.

Maar kijk, als je uitgaat van het feit: Wij zijn een capaciteitsgroep die behoort tot de medische faculteit en wij leveren in principe alleen capaciteit aan die medische faculteit en we willen dan ook nog wel eens wat voor de algemene faculteit doen (of omgekeerd) dan wordt het natuurlijk moeilijk. Dan krijg je inderdaad loyaliteitsconflicten. Maar als je ervan uitgaat dat er een zekere vervagende tendens is tussen de faculteiten en daar gaan we van uit, dan zie ik dat soort loyaliteitsconflicten niet zo gauw.

Hoe zie je het samenwerken met HBO-instellingen?

De samenwerking met HBO instellingen kun je op verschillende niveau's zien. Je kunt het op bestuurlijk niveau zien, je kunt het op onderwijskundig niveau zien en je kunt het ook op programmatisch gebied zien. Ik geloof dat het een beetje vroeg is om daar vanuit de instelling heel duidelijke uitspraken over te gaan doen. Dat zou de indruk kunnen gaan wekken, dat de instelling (in dit geval de Rijksuniversiteit Limburg) wel even zal vertellen hoe ze zich de samenwerking zal voorstellen met HBO-instellingen en dat is niet de bedoeling. Er moet een vorm van samenspraak zijn, waarbij zowel de HBO-instellingen als de Rijkuniversiteit haar inbreng hebben.

Richten jullie je dan voornamelijk tot de regio Zuid-Limburg of heeft e.e.a. verstrekkender gevolgen?

In eerste instantie richten we ons natuurlijk op de regio Zuid-Limburg. Het zou een beetje moeilijk zijn om dat nationaal te gaan zien. Maar als er een belangrijke mate van samenwerking op verschillende terreinen ontstaat, tussen de universiteit en de instellingen voor HBO, dan zal dat ook wel consequenties hebben voor de rest van het land denk ik.

Je zou natuurlijk kunnen zeggen: we nemen een bepaalde categorie HBO-instellingen en daar gaan we landelijk iets mee doen. Je zou natuurlijk óók kunnen zeggen: we nemen alle instellingen in de regio. Maar er is zo'n grote diversiteit aan HBO-instellingen. Met verschillende besturen en met verschillende mensen die daarin zitten, dat je je afvraagt van: het is een ontzettend leuk gegeven, maar ik weet niet hoe dat zal gaan.

Je blijft natuurlijk toch zitten met het feit dat die HBO-instellingen elders in Nederland, bijv. in de Randstad, voor wat samenwerking betreft aangewezen zijn op de randstedelijke universiteiten. En dat de neiging om samen te werken, in de zin zoals wij ons dat voorstellen (ëchte samenwerking) van de traditionele instellingen van wetenschappelijk onderwijs, op het ogenblik niet zo groot is. Dat bemoeilijkt de zaak natuurlijk op een geweldige manier. Maar wij zijn een jonge instelling en als we het tot de regio zouden beperken dan zou je wel iets van de grond kunnen krijgen, denk ik.

Ik heb begrepen dat er een heel nieuw onderzoeksinstituut gaat ontstaan.

Ja en nee. In het ontwikkelingsplan is voorzien in een: sociaal gezondheidkundig onderzoekscentrum. Het is de bedoeling dat in dat centrum in de eerste plaats dienstverlenend onderzoek gedaan zal worden, dus onderzoek in opdracht. Praktisch gericht. Het zal voor een belangrijk deel op de regio gericht zijn. Daar wordt een basisstaf van medewerkers voor aangetrokken, maar het is niet zo dat het onderzoek wat in dat centrum gebeurt uitsluitend door medewerkers van dat onderzoekcentrum zal gebeuren. Het is de bedoeling dat op projektbasis medewerking aan dat onderzoek zal worden verleend door medewerkers van de medische en van de algemene faculteit. Kijk, het is die flexibiliteit die wij trachten te krijgen door onderlinge uitwisseling van capaciteiten, hetgeen dus ook geldt voor dat onderzoekcentrum.

Je weet dat in de medische faculteit het onderzoek in projecten wordt uitgeschreven en dat een rapportage moet plaatsvinden, hetzij om de 2 jaar hetzij om de 4 jaar. Denken jullie ook aan een dergelijke constructie?

Ik weet nog niet hoe dat precies zal gebeuren. Het is een ontwikkelingsplan. Dat laat een aantal zaken nog in het vage. In zoverre, dat bepaalde onderdelen nog nader uitgewerkt zullen moeten worden. Ik geloof dat het een beetje vroeg is om nu te zeggen: wij moeten een voortgangsrapportage hebben om de zoveel tijd, dat zal beslist moeten worden, als dat onderzoekcentrum van de grond komt. Je moet ook inzicht hebben in de aard van de onderzoeksprojecten die zich aandienen in dat onderzoekcentrum.

Wie financiert dat onderzoek, alleen de algemene faculteit of kunnen jullie ook gebruik maken van de zogenaamde tweede geldstroom?

Ja, dat is wel de bedoeling, althans voor wat het onderzoekcentrum betreft. De bedoeling van de opzet van zo'n centrum is het aantrekken van projecten in het kader van 2e en 3e geldstroom.

Als je dat niet in samenwerking zou doen met onderzoekprogramma's van de medische faculteit, kom je dan niet in een concurrentiepositie te zitten t.o.v. de geldgevers van de tweede geldstroom?

Dat zal in belangrijke mate afhangen van de aard van het onderzoek. En van de wijze waarop het onderzoek aangeboden wordt. Daar is op het ogenblik erg weinig over te zeggen, omdat de gedachten over het soort onderzoek wat daar gebeuren gaat nog niet zo heel duidelijk uit te kristalliseren zijn. Er zijn voorbeelden gegeven: van kijk eens we denken hier of we denken daar aan, maar dat zal zich op den duur wel uitwijzen. Daar zal wel een oplossing voor gevonden worden, daar ben ik niet zo benauwd voor. Nee, daar zie ik geen probleem.

Ik heb min of meer geproefd, dat jullie vanuit de algemene faculteit een beetje teleurgesteld zijn over de wijze waarop, laten we zeggen de procedurele wijze waarop, het ontwikkelingsplan is behandeld, door de medische faculteit. Kun je dat wat nader uitleggen?

Nu weet ik niet of je dat goed geproefd hebt. Ik heb er niet zoveel moeite mee eerlijk gezegd. Het is natuurlijk zo, dat de procedure tijd kost en dat wij het ontwikkelingsplan natuurlijk graag op zo kort mogelijke termijn in Den Haag hebben. Dat is een heel legitiem verlangen, denk ik.

Hebben jullie een reden om dat zo snel mogelijk te willen?

We hadden ons voorgesteld te starten met de PHO-cursus op 1-8-1978 (PHO = post-hoger-onderwijs). Met de instroom van studenten volgend jaar in september, in verband daarmee, zou het natuurlijk plezierig zijn om de zaak op redelijk korte termijn af te ronden. Maar als dat procedureel niet mogelijk is, dan is dat niet een kwestie van teleurstelling of ergernis of iets van dien aard. Dan is dat gewoon een zaak waar je je bij neer moet leggen, naar mijn gevoel, maar dan spreek ik voor mezelf.

Je weet dat een groep in de medische faculteit zich bezighoudt met post-academisch onderwijs? Hebben jullie daar al een samenspraak mee opgezet?

Nog niet nee. De gedachten over post-academisch onderwijs, post-hoger-onderwijs, die zijn in zeer algemene termen geformuleerd in het ontwikkelingsplan. Het is nog niet zóver, je moet je voorstellen het is een concept-ontwikkelingsplan. De uitwerking van dat plan moet nog komen.

Het is natuurlijk zo dat we zeggen: Er komt een algemene faculteit. En iedereen is natuurlijk heel erg benieuwd, en alle ogen zijn natuurlijk gericht op wát gaan die mensen nu doen en wát vatten ze aan en hde willen ze dat in samenwerkingsverbanden hebben? Dat is ook min of meer de reden dat ik met jou over deze materie praat.

Ik vind het ook erg belangrijk, omdat de mening misschien wel post gevat heeft, hier en daar, dat de algemene faculteit zoiets zou betekenen als: Allerlei zaken die niet zo direkt bij de medische faculteit behoren zijn een zaak van de algemene faculteit. Die mensen houden zich met algemene dingen bezig of zoiets. Dat is duidelijk niet het geval. Het mag dus niet zo zijn, dat in de instelling zaken die niet duidelijk onder te brengen zijn bij de ene of de andere groep, dat die afgeschoven worden naar de algemene faculteit.

Sommige boze tongen beweren dat er sprake is van een tweede medische faculteit, andere boze tongen beweren dat het gaat om een bult aan de medische faculteit. Kun je daar even op reageren?

Er is een heel duidelijk afgegrensd aandachtsterrein. Het is een aandachtsterrein waarin de medische faculteit kan participeren, maar wat door de medische faculteit alléén niet geheel in het vizier gehouden kan worden. Aan de andere kant is het duidelijk niet zo, dat de algemene faculteit zich zover verwijderd als een letteren faculteit van de medische faculteit. Dat is weer wat anders! Maar ik geloof niet dat je moet zeggen: er is een bult aan de medische faculteit. Ik vind juist de keuze van het aandachtsterrein van de algemene faculteit zodanig, dat er een grote mate van samenwerking en integratie tussen medische faculteit en algemene faculteit tot stand gebracht kan worden. Dat vind ik één van de bijzonder boeiende aspecten.

Je hebt me in een eerder gesprek ook verteld over iemand die aangetrokken zou worden, die wát zou gaan doen in het kader van studentenvoorzieningen. Kun je dat wát nader toelichten?

Ja, dat ligt wel een beetje buiten het terrein van de algemene faculteit.

Het is een universitaire opdracht?

Ja, maar ook hier hebben wij gezegd, dat onderzoek dat opgezet zal gaan worden naar studentenvoorzieningen, dat moet niet zijn alleen voor studenten van de Rijksuniversiteit. Het aantal studenten van de Rijksuniversiteit Limburg is een fractie van het totaal aantal studenten wat hier in de regio zit. Het aantal HBO-studenten is vele malen groter. Dan zou het toch een beetje vreemd zijn als je al deze studenten buiten beschouwing zou laten wat de voorzieningen betreft en dat je je zou gaan richten op de voorzieningen voor een paar honderd studenten die aan de universiteit studeren. Het zou een slechte start zijn als je op dit punt HBO-instellingen helemaal buiten beschouwing zou laten. Daarom hebben we gezegd, dat onderzoek zich zal moeten richten op studentenvoorzieningen in het algemeen. De wijze, niet alleen waarop het lopende onderzoek uitgevoerd zal worden, maar vooral ook de richting waarin het onderzoek zal plaatshebben, zal moeten worden aangegeven door een begeleidingscommissie, waarin de HBO-instellingen zitting hebben, en ook natuurlijk de Gemeente.

Is de persoon al in huis?

Op het ogenblik is er een selectieprocedure lopende. Er is dus nog niemand.

Tegen die tijd hoop ik haar of hem ook eens te interviewen.

Mag ik je tot zover hartelijk bedanken en je succes toewensen.

een moedervlek van de limburgse universiteit

Op kinderen, die geboren zijn uit politieke ouders zitten moedervlekken, die hun gezicht tekenen. De medische faculteit van Rotterdam werd geboren in een spoedbevalling. Parlement noch regering konden destijds een numerus clausus accepteren. De rekenkamer heeft het geweten. De roofofbouw bleek enkele honderden miljoenen boven de begroting uit te komen.

Aan de wieg van Maastricht staat de politieke wens de zeer bedreigde sociaal-economische infra-structuur van Limburg te versterken. Aan de noodzaak van dat laatste kan geen zinnig mens twijfelen. Het gezicht van de Maastrichtse Universiteit is door deze geboortegrond getekend. Daartegen hoeft geen bezwaar te bestaan. De meeste universiteiten in Europa zijn gesticht vanuit een of andere politiek of economisch motief. De oudste Europese universiteit werd in Bologna gesticht omdat de paus in de investituurstrijd met de keizer behoefte had aan een opleidingsinstituut voor juristen. De "quattor doctores" hebben hem prima geholpen. Dat universiteiten vooral centra voor wetenschapsbeoefening an und für sich zouden moeten zijn is een idee, dat pas in de romantische tijden van Von Humboldt ontstaan is. Het was goed dat er in Limburg een medische faculteit kwam, ook al konden de zeven zusterfaculteiten best in de nationale behoefte aan artsen voorzien. Misschien is het ook wel goed dat er een algemene faculteit komt, ook al bevat die zoveel doublures met de medische faculteit dat het nog steeds overweging verdient of een faculteit met meerdere studierichtingen niet de voorkeur verdient. Dubieus wordt het pas wanneer deze faculteiten beloften aan de regio gaan doen, die zij niet waar kunnen maken. Hoe groot zijn de gouden bergen, die wij beloven?

Anderen zullen moeten uitmaken welke reële beloften ten aanzien van onderwijs en gezondheidszorg de faculteit aan de regio kan en moet doen. Mij gaat het om de beloften op research-gebied.

In de basisfilosofie worden die nauwelijks gedaan. Daar wordt alleen gesproken over "epidemiologisch onderzoek naar het morbiditeitspatroon van streek en/of regio". De founding fathers lieten overigens na om een capaciteitsgroep epidemiologie te vormen. Veel concreter zijn de beloften gedaan in het persbericht over de algemene faculteit d.d. 17-2-1978. Daarin staat te lezen dat "de onderzoeksthema's veelal - maar zeker niet uitsluitend - zullen zijn toegespitst op de regionale problematiek". Het document vertelt dat de algemene faculteit het thema arbeid centraal zal stellen. Daarover wordt opgemerkt dat dit thema "extra van belang is voor de regio, waarin de RL is gevestigd".

Moedervlekken.

De eerste toezegging bevat een ontsnappingsclausule zo groot als een schuurdeur. De tweede klinkt vals. De problematiek rond arbeid is immers geen typisch Limburgs probleem. De arbeidsproblematiek zal hier wat anders, wellicht wat scherper en navranter liggen dan in enkele andere delen van Nederland, maar lijkt gelijk aan sommige andere probleemgebieden in ons land. Ik denk echter dat het een valse belofte is dat wetenschappelijk onderzoek aan de regionale arbeidsproblematiek echt iets kan doen. De oorzaken van de structurele werkloosheid zijn immers door wetenschappelijk onderzoek alleen wat inzichtelijker te maken, doch niet te verhelpen. Werkloosheid is geen wetenschappelijk probleem. Onderzoek kan alleen wetenschappelijke vragen beantwoorden. Maar dan blijkt altijd meteen dat de concrete ("regionaal gebonden") vraag abstract en universeel gemaakt moet worden, wil men tot zinniger antwoorden komen. De vraag is nooit hoe hypertensie in Limburg ontstaat maar hoe zij in het algemeen ontstaat. De opstellers van het persbericht hebben dat ook goed begrepen. De concrete onderzoeksthema's, die het document noemt, zijn dan ook alle abstract, universeel. Limburg komt er niet meer in voor.

Nu zal de algemene faculteit nog een eigen instituut krijgen voor toegepast, beleids-relevant onderzoek. Of beter: als een geboortegeschenk geeft de minister de algemene faculteit een instituut voor toegepast onderzoek; een instituut zo zelfstandig dat de procedurologen een meesterproef

kunnen afleggen bij het vinden van een plaatsje in de matrixorganisatie.

Wat zal dit instituut voor de regio betekenen? Dat is nog een open vraag, want nergens is nog verklapt wie de opdrachtgevers zullen (kunnen) zijn. Het is te hopen dat dit instituut veel voor de regio kan betekenen. Maar zolang de wens de vader van de gedachte is, doet de mond er beter aan geen beloften uit te spreken.

A. Appels

HOE "DE ZEER BEDREIGDE SOCIAALECON. INFRA-STRUCTUUR"
VAN LIMBURG WORDT VERSTERKT

VERKLARING NAAR AANLEIDING VAN DE OPRICHTING
VAN DE UNIVERSITAIRE WERKGROEP "STOP DE NEUTRONENBOM".

Op dit moment ligt bij de regering van de Verenigde Staten de beslissing tot in produktie stelling van het zgn.

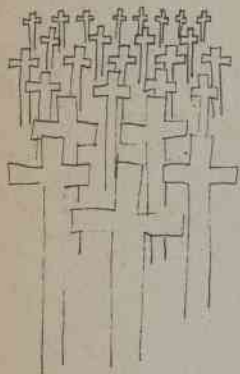
"Enhanced Radiation Reduced Blast" wapen, beter bekend als de neutronenbom.

Deze beslissing alsmede die tot opslag van dit wapen in West-Europa is mede afhankelijk van het standpunt van de regeringen van de andere NATO-lidstaten.

Zowel in Nederland als in het buitenland heeft dit wapen aanleiding gegeven tot discussies, stellingnames en protesten. De neutronenbom is immers een nieuw vernietigingswapen specifiek gericht op de vernietiging van menselijk leven terwijl gebouwen, wegen, industriële en militaire installaties behouden blijven.

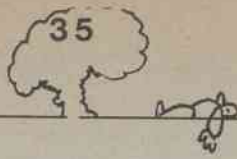
De hogere stralingsdichtheid van dit wapen onderwerpt mensen en andere levende wezens aan een soms snelle, maar vaker langzame, pijnlijke dood en laat een langdurig vergiftigd milieu achter. De gevolgen komen overeen met die van het gebruik van zenuwgassen - zij het dat de werking van de neutronenstraling langduriger is terwijl voor de hersenbeschadiging geen tegengiddel voorhanden is - met die van de ergste vorm van cholera, en met aantasting van het beenmerg bijv. leukemie. Deze gevolgen bestrijken een gebied dat 16 maal groter is dan het directe doelgebied. En burgers én militairen zullen slachtoffer zijn.

Naast medische aspecten speelt ook het aspect van de politieke beheersing van de bewapeningswedloop en van het vóórkomen van een kernoorlog een belangrijke rol. De opname van de neutronenbom in het wapenarsenaal betekent zowel het uitlokken van een nieuwe escalatie in de bewapeningswedloop als een verplaatsing van de besluitvorming van politieke naar militaire instanties. Ze leidt tot de verlaging van de zgn. atoomdrempel.

ALS DE ROOK IS OPBETROKKEN
ZIJN ER ZELFS GEEN
HJENA'S MEER!

CHRIS

Verschillende politieke partijen onder andere CDA, CPN, D'66, PSP, PvdA en PPR en kerkelijke instanties zoals het Interkerkelijk Vredesberaad, Pax Christi en de Raad van Kerken hebben zich naast 20.000 geleerden in binnen- en buitenland instituten voor vredesonderzoek (NIVV en SIPRI) en de op dit moment 1.200.000 ondertekenaars van de "Volkspetitie tegen de neutronenbom", waaronder vele artsen, universitaire medewerkers en studenten uitdrukkelijk uitgesproken tegen de neutronenbom. Dat deden ook de universiteitsraden van de Universiteit van Amsterdam en de Rijksuniversiteit van Groningen, de faculteitsraden van de faculteiten voor Godgeleerdheid aan de Universiteit van Amsterdam en de Vrije Universiteit, de S.R.V.U., de ASVA en het LOG (studentenvakbonden).

19 maart j.l. daags na een Internationaal Forum waar delegaties uit 26 landen stelling namen tegen de neutronenbom, demonstreerden ongeveer 50.000 mensen tegen de in produktie stelling en eventuele opslag in West-Europa van de neutronenbom.

Aangezien definitieve beslissingen zowel in de Verenigde Staten als in Nederland nog genomen moeten worden en door het gewicht dat uitspraken tegen de neutronenbom gehad hebben en nog kunnen hebben zeker ook die van instellingen van wetenschappelijk onderwijs en onderzoek en gezondheidszorg - nationaal én internationaal - is het naar onze mening van belang dat ook aan de Rijksuniversiteit Limburg stelling genomen wordt tegen de neutronenbom.

Daarom willen ondergetekenden:

- bekendheid geven aan de gevaren die verbonden zijn aan produktie, opslag en gebruik van de neutronenbom,
 - stellingname daartegen vanuit deze instelling, waaraan wij werken en studeren om de gezondheid en het welzijn van de mensen te bevorderen, bewerkstelligen,
 - ondersteuning verlenen aan activiteiten gericht tegen produktie, opslag en gebruik van de neutronenbom,
- en hebben daartoe een werkgroep in het leven geroepen.

H. Adriaanse, mw. alg. fac.; L. Adriaansens, 2e jr. stud.; R. Arends, 3e jr. stud.; P. v. Arkel, mw. g.z.o.; M. Beekers, mw. med. psych.; J. Beliën, mw. c.o.o.; M. Berger, mw. bibl.; J. Boesten, 1e jr. stud.; P. Bouhuys, mw. c.o.o.; M. Bremer, mw. dek.; T. Brouns, mw. voorl.; A. v. Deutekom, mw. pz.; J. Dirkx, 1e jr. stud.; J. Duyzers, 2e jr. stud.; J. v. Dijk, 2e jr. stud.; E. Ellis, 2e jr. stud.; B. v.d. Ende, 1e jr. stud.; P. Frederik, mw. path., lid U-raad; H. Hagen, mw. econ. v.d. gz.; P. Hardy, 1e jr. stud.; K. Hautermans, 3e jr. stud.; Th. Hellemons, 3e jr. stud.; P. Hobus, 4e jr. stud.; F. v.d. Horst, mw. h.a. gen.; P. v.d. Hove, mw. bibl.; C. v.d. Hucht, mw. p.o.b.; F. Jenniskens, 1e jr. stud.; J. Jongen, mw. econ. v.d. gz., voorz. U-raad; G. Majoor, mw. path., lid F-raad; K. v.d. Meer, mw. bibl.; M. Meijer, 4e jr. stud.; K. Klop, 4e jr. stud.; M-L. Knols, mw. bibl.; B. Kornelis, 2e jr. stud.; A. Lagas, mw. alg. fac.; L. Leunissen, mw. alg. fac.; L. Lippens, mw. c.o.o.; R. Lulofs, mw. med. psych.; vice-voorz. U-raad; M. Niemann, mw. pz.; J. Offermans, mw. voorl.; Th. Olischläger, mw. pz., lid U-raad; D. Peet, 2e jr. stud.; E. Pittie, mw. p.o.b.; P. Portegijs, 2e jr. stud.; A. de Porto, 4e jr. stud.; J. Reiners, mw. bibl.; G. v. Rooy, mw. p.o.b., lid U-raad; J. Roebroek, 2e jr. stud.; V. Rutgers, mw. a.j.z.; H. Ruyters, mw. pz.; L. Schouten, 3e jr. stud., lid F-raad; K. Schröer, mw. med. soc.; B. Sikkens, mw. g.z.o., lid F-raad; R. Starmans, 3e jr. stud., lid U-raad; B. v.d. Steen, 2e jr. stud., lid F-raad; E. Steur, mw. dek.; G. Tans, mw. bioch.; K. Thijs, 2e jr. stud.; M. Verwijnen, mw. c.o.o.; K. v. Vugt, 4e jr. stud., lid U-raad; W. Weber, 2e jr. stud.; H. Wenting, mw. pz. en stud. bel.; B. de Wit, 1e jr. stud.; R. Winter, 4e jr. stud., lid F-raad; W. IJspeert, 2e jr. stud., lid U-raad.

B. Boode, 2e jr. stud.; R. Brouwer, 3e jr. stud.; M. v. Eerd, 3e jr. stud., voorz. Koko; J. Muytjens, mw. a.j.z.

In een bijeenkomst van leden van de werkgroep is besloten een informatieavond op 24 of 23 mei a.s. te organiseren (nadere aankondiging volgt). Tevens willen zij een uitspraak van de U-raad vragen om namens de gehele universitaire gemeenschap stelling te nemen tegen de neutronenbom.

Mensen, die willen deelnemen aan de werkgroep of hun adhesie willen betuigen kunnen dit kenbaar maken via het secretariaat.

De universitaire werkgroep "Stop de neutronenbom"

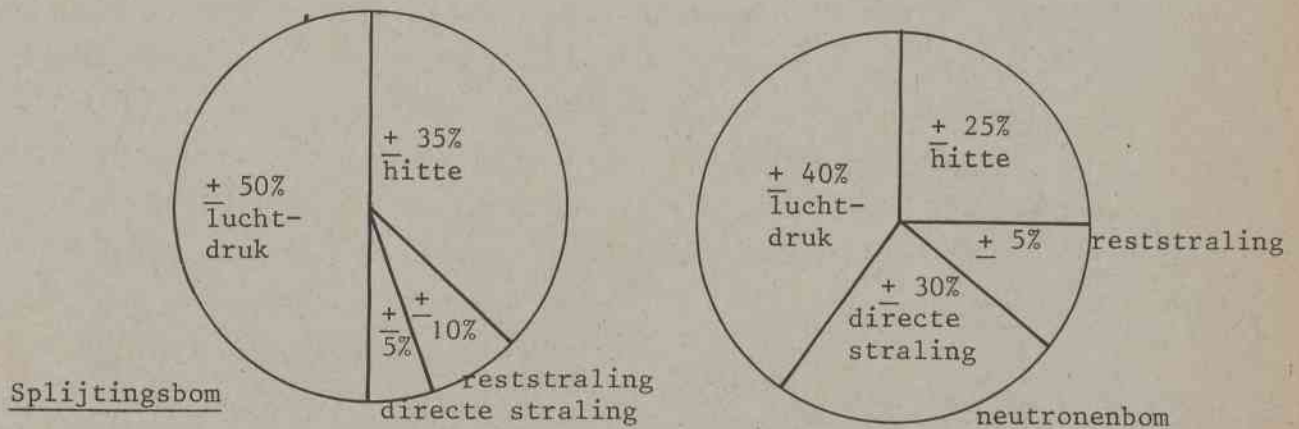
secretariaat:

p/a Studielandschap

Hoofdgebouw, tst. 227.

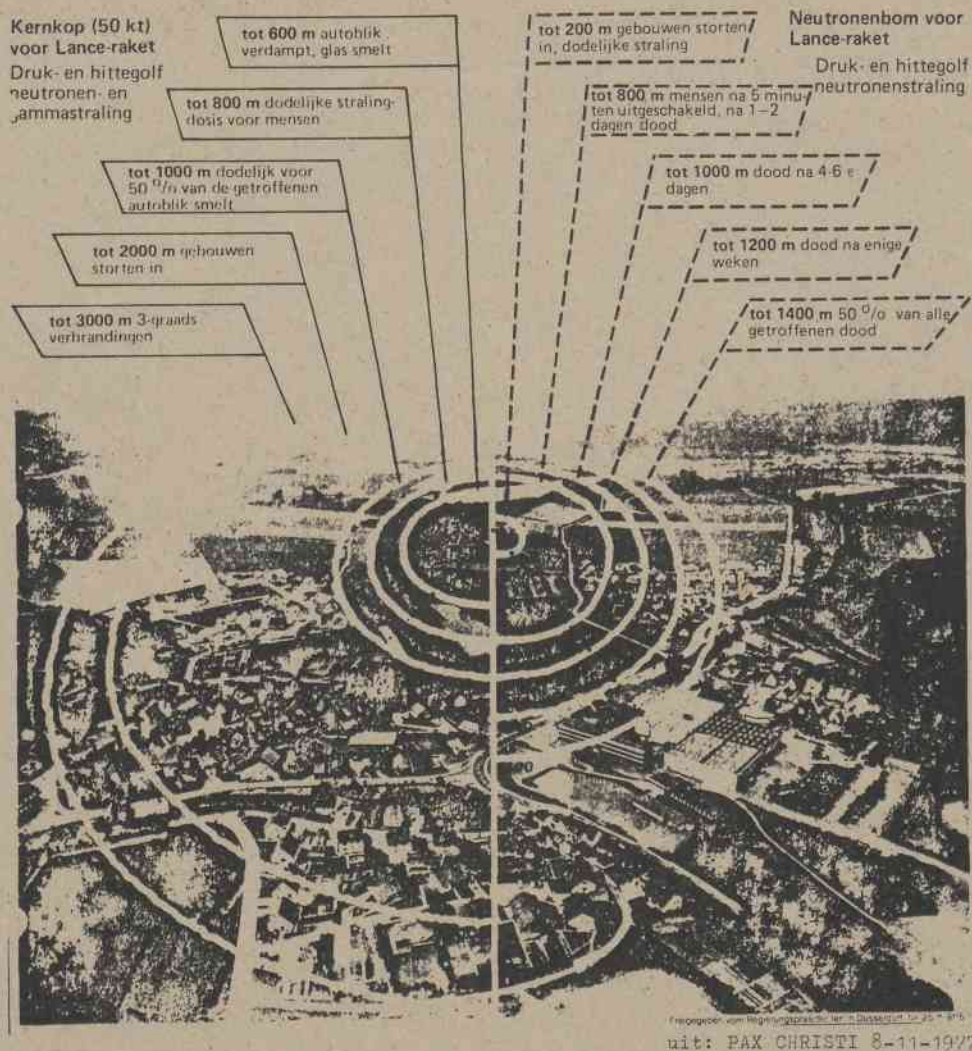
De gevolgen van de N-bom voor de gezondheid

Bij het starten van de RL-werkgroep "Stop de neutronenbom" en het lanceren van een verklaring (zie elders in dit nummer) is een korte informatieve notitie over de gezondheidsaspecten op zijn plaats.

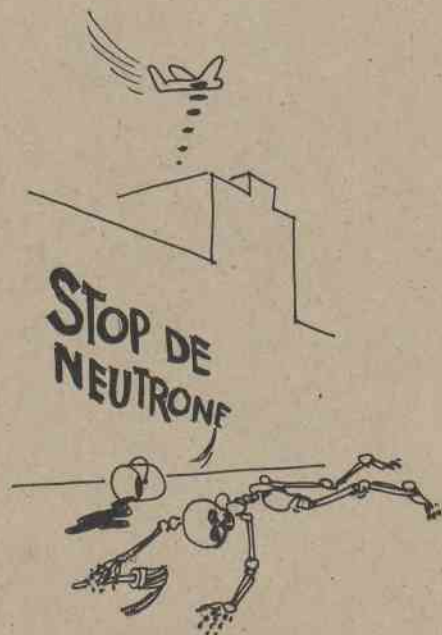

Een belangrijk verschil tussen de splijtingsbom en de neutronenbom (een fusiebom) is gelegen in de verhouding van stralingsenergie tot mechanische plus thermische energie. Het percentage directe straling ligt bij de neutronenbom veel hoger, terwijl de energie die vrijkomt in de vorm van luchtdruk en hitte relatief minder is.

- A. De bij een explosie vrijkomende stralingsdosis (eenheid is "rad") is nu essentieel. De radiobiologen Prof. Barendsen en Prof. Van Bekkum onderscheiden, afhankelijk van de stralingsdosis, drie afzonderlijke ziektebeelden:
1. dosis 10.000 rad: acute ziekte van de hersenen, beschadiging centrale zenuwstelsel, verlies motorische coördinatie en normaal reactievermogen; binnen enige uren ernstig braken en diarree. Na één of enkele dagen sterven na afschuwelijk lijden.
 2. 10.000 dosis
1000 rad : darmsyndroom (misselijkheid en braken, na enige dagen onstuitbare diarree, vgl. cholera); sterven na 1 à 2 weken.
 3. 1000 dosis
250 rad : beenmergsyndroom (onbevredigend functioneren van het beenmerg); allerlei infecties en bloedingen zijn het gevolg. Sterven na 2 à 8 weken op dezelfde manier als bij aplastische anemie of leukemie.
 4. 250 rad dosis : op grotere afstand van de explosie zullen veel mensen een niet direct dodelijke stralingsdosis ontvangen. Sterk vergrote kans op kanker is het gevolg.
- B. Naast de straling, die vrijkomt veroorzaakt de neutronenbom ook nog zeer veel materiële schade, m.n. ten gevolge van de hitte en luchtdruk. Ook daarbij zullen veel mensen omkomen. Ter illustratie zie bijgaande tekening. (z.o.z)

Bronnen:-Prof.Dr. J.D. Fast: De dreiging van het neutron. Intermediair, 24-2-1978
 -De Neutronenbom. Samenvatting van een artikel van J.D. Bosch, P. Boskma,
 J. Mellenne. Wetenschap en Samenleving 1978-2
 -Pax Christi 8-11-1977

zaterdag 20 mei grote demonstratie tegen de mergelafgravingen

Zuid Limburg. Eén van de dichtst-bevolkte gebieden van ons land. Gelegen midden tussen de verstedelijkte gebieden van de Oostelijke en Westelijke Mijnstreek, Maastricht, Luik en Aken. Het Mergelland een groene long, een uniek stuk natuurgebied.

Wie kent deze streek niet met zijn glooiend landschap, de beboste heuvels, de kronkelende Geul, de kleine dorpjes, de holle wegen, en de vakwerkboerderijen. Een natuur- en recreatiegebied bij uitstek, niet alleen voor de bevolking van Zuid-Limburg maar ook van landelijke betekenis.

Het Mergelland wordt nu bedreigd. De mergel, waar dit gebied zijn naam aan dankt, kan wel eens de definitieve doodsteek voor dit uniek stuk groengebied gaan betekenen. Tenminste als het aan de mergelafgravers en hun zetzbazen in het Limburgse provinciehuis ligt. De mergel is geschikt als grondstof voor de cementfabrikage van de ENCI in Maastricht. De ENCI kan tot 1991 in haar behoefte aan mergel als grondstof voor de cementfabrikage voorzien door de verdere afgraving van, de toch al verpeste Sint Pietersberg.

Op 8 november 1976 diende de ENCI na jarenlange voorbereiding, waarvan buiten het bedrijf nauwelijks iemand op de hoogte was, een aanvraag in bij het College van GS om toestemming te verkrijgen tot afgraving van maar liefst 433 ha op het plateau van Margraten.

Die 433 ha liggen midden in het Mergelland. Het is het hartje van wat volgens de regering in de toekomst een Nationaal Landschapspark moet worden. De Interim-nota van de regering omschrijft het nationaal landschapspark als een gebied waarin "het beleid van de overheid erop gericht is het specifieke en gedifferentieerde karakter van het gebied, met name ook ten behoeve van de recreërende mens, in stand te houden en te ontwikkelen, waarbij rekening wordt gehouden met de sociale, kulturele en economische belangen van de aldaar wonende en werkende bevolking."

Een prachtig beleidsvoornemen. Maar de plannen van de ENCI om midden in dit toekomstige Nationaal Landschapspark een waar kraterpark te laten verrijzen zijn in lijnrechte tegenspraak met bovenstaand uitgangspunt. Een overheid die haar eigen beleidsuitgangspunten serieus neemt, zou niet veel moeite moeten hebben met het nemen van een beslissing. Afwijzing van de aanvraag zou in feite een logische konklusie moeten zijn.

Duizenden bezwaarschriften

Nadat de ENCI-aanvraag bij de provincie op tafel lag, konden er bezwaarschriften worden ingediend. Normaal heeft het Limburgse provincie-bestuur het wat dat betreft erg gemakkelijk. Af en toe komt er wel eens een bezwaarschrift binnen van een attente bewoner of actie-groep. Meestal kan het provinciebestuur zonder noemenswaardig tegenspel besluiten nemen. Dit keer liep het anders. De provinciale dienst post- en archiefzaken werd bedolven onder binnenkomende bezwaarschriften, afkomstig van milieu-actiegroepen, van landelijke organisaties als de Stichting Natuur en Milieu, IVN, van gemeentebesturen, van gevormde bewonerskomitees uit het betrokken gebied, van politieke partijen als PPR en PSP en van meer dan 8000 verontruste Limburgers!

Een massaal NEE tegen de afgravingsplannen, vaak onderbouwd met uitstekende argumenten, lag bij het provinciaal bestuur op tafel. Een Kollege van GS dat in het verleden keer op keer blijk gaf als loopjongen te fungeren voor mergel-, grind- en zandafgravers durfde het niet aan om zonder meer ja te zeggen op de ENCI-aanvraag. Het Kollege van GS liet de termijn waarbinnen ze een besluit moesten nemen doodleuk verstrijken, ze durfde haar vingers niet te branden. Daarmee komt de beslissing te liggen bij de Kroon en het Kollege van GS hoeft nu alleen nog maar aan de Kroon een advies te verstrekken!

Geheime kommissie

Om dit advies voor te bereiden, nam het Kollege van GS het besluit om een ad-hoc kommissie vanuit provinciale staten aan

het werk te zetten. Over de samenstelling van die kommissie is ook het een en ander te schrijven, met name daar waar het erom gaat dat organisaties die vooraf een negatief standpunt over de ENCI-aanvraag hadden geuit niet in de kommissie werden opgenomen (zoals Milieufederatie Limburg en Rekreatieschap Heuvelland).

De kommissie ging aan het werk. De vergaderingen waren echter niet openbaar! De stukken, rapporten en verslagen van de kommissie waren geheim! Waarom? Daar heb ik tot nu toe van de kommissie-leden geen antwoord op gekregen. Wie kan me aan de argumenten wel helpen? (toestel 123)
Ze hebben ruim een half jaar in het geheim gewerkt, begin maart j.l. kwam het standpunt van de kommissie in de openbaarheid. Wat te verwachten was gebeurde: een meerderheid van de kommissie blijkt voorstander te zijn voor vergunning verlening aan de ENCI.

In mei zullen provinciale staten van Limburg het definitieve advies aan het Kollege van GS vaststellen. En dat is op een moment dat rapporten over o.a. de gevolgen voor de waterhuishouding bij afgraving nog niet afgerond zijn. Als je de hele gang van zaken eens nuchter op een rijtje zet, lijkt het haast onvoorstelbaar over hoe er in Limburg te werk gegaan wordt met betrekking tot een zo belangrijke en ingrijpende zaak.

De argumenten tegen afgraving.

Uiteraard staan de bezwaren tegen de verwoesting van natuur, milieu en landschap centraal. Daarnaast zijn er ook bezwaren m.b.t. de gevolgen voor de waterhuishouding en daarmee voor de drinkwatervoorziening van Maastricht en omgeving.

Bij de hele discussie komt ook het argument van de werkgelegenheid naar voren. De voorstanders van vergunning verlening hebben het werkgelegenheidsargument voor de ENCI steeds als belangrijkste argument naar voren gebracht. Er mag in Limburg geen enkele arbeidsplaats meer verloren gaan hoor je ze zeggen, maar op hetzelfde moment laat Regering en Provinciale Overheid wel 120 arbeiders van de meubelfabriek Fritho in Heerlen in de kou staan. De tegenstanders van de afgraving hebben zich ook gebogen over dat werkgelegenheidsargument. Ze konstateren terecht dat er enkele honderden arbeidsplaatsen vervallen als de vergunning wel wordt verleend. Arbeidsplaatsen van mensen

die in of nabij het betrokken gebied hun brood verdienen: landbouwers, fruittellers, mensen met pensions, campings en hotels.

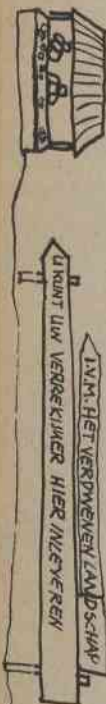
En de werkgelegenheid bij de ENCI zelf loopt al sinds jaren terug door verdere automatisering en verplaatsing van productie-capaciteit naar het Belgische Lixhe. De direktie van de ENCI wil ook geen keiharde garanties geven dat de werkgelegenheid gedurende een lange reeks van jaren gehandhaafd blijft. Wel gebruikt de direktie het argument dat alle arbeiders ontslagen worden als de afgravingsplannen geen doorgang vinden. We hebben dan geen grondstof meer is hun argument, daarbij verzwijgende dat de ENCI al vele jaren lang ook mergel uit het aangrenzende Belgische gebied als grondstof ontvangt.

De ENCI als onderdeel van een multinational.

De ENCI doet haar naam (Nederlandse Cement Industrie) geen eer aan. De ENCI wordt namelijk niet bestuurd vanuit Maastricht maar vanuit Brussel. De ENCI is voor 68% in handen van het Belgische concern CBR. De resterende 32% zijn, via een dochteronderneming, in handen van een wereldgigant in de cementindustrie: de Zwitserse Holderbank. En diezelfde Holderbank heeft weer heel wat aandelen in haar bezit van de CBR. De verstrengeling van belangen op internationaal nivo in de wereld van de cementindustrie is compleet.

De raad van commissarissen bij de ENCI bestaat in zijn geheel uit lieden die ook zitting hebben in dergelijke organen bij CBR en Holderbank. De voorzitter van de Raad van Bestuur bij de ENCI is tevens directeur generaal van CBR. Wat zal die goeie man het druk hebben. De konklusie is duidelijk: Zowel uit de financieel-ekonomische als wat betreft de personele invulling van de top van het bedrijf blijkt dat het beleid van de ENCI wordt vastgesteld door CBR en Holderbank.

Deze gegevens zijn van belang om te betrekken bij de ENCI aanvraag om 433 ha in het mergelland te mogen afgraven. De genoemde Belgische mergelgigant CBR heeft afgelopen jaren in het Belgische gebied in totaal zo'n 900 ha in haar bezit voor toekomstige mergelafgravingen. Met deze kolossale hoeveelheid mergel kunnen de bedrijven van CBR en ENCI samen met de bestaande productiecapaciteit op volle toeren draaien tot ver over het jaar 2000. En op volle toeren draaien is er momenteel niet bij om dat er een overproductie aan cement in West-Europa is.

De vraag die de milieu-activisten naar voren brengen is dan ook of het wel nodig is om die 433 ha bij Margraten toe te voegen aan de 900 ha die de CBR in België al in haar bezit heeft. Zeker als we daarbij bedenken dat de ENCI en CBR geen concurrenten zijn, maar in feite één bedrijf met een andere merknaam. En nu is het al zo dat de ENCI mergel uit het Belgische gebied in Maastricht verwerkt tot cement. Bij het argument dat de ENCI haar poorten zou moeten sluiten als de vergunning niet verleend wordt, zijn dus de nodige vraagtekens te zetten.

Het verzet tegen de afgravingsplannen wordt gebundeld!

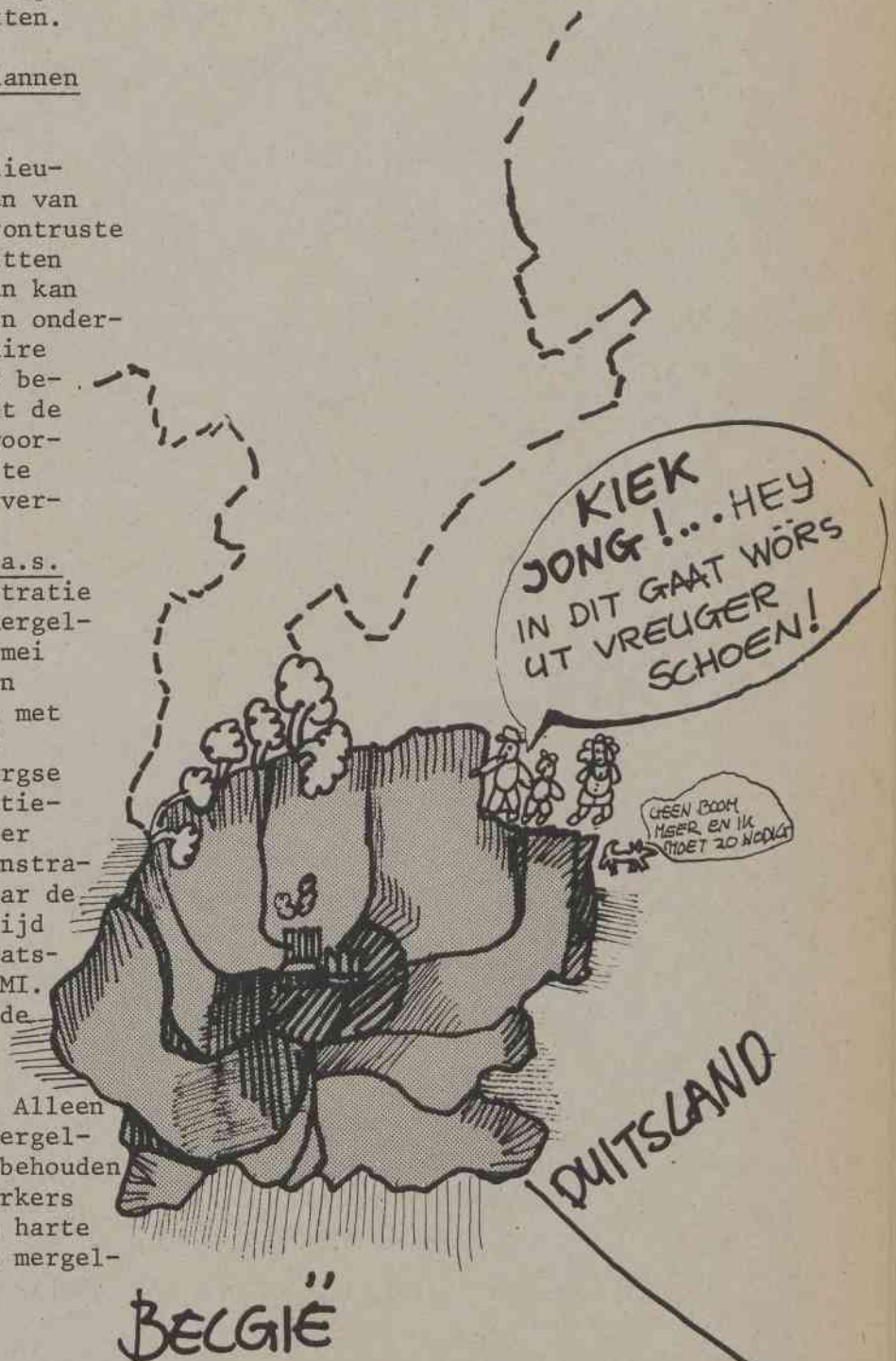
Enkele weken geleden zijn de milieu-groepen, bewonerskomitees, mensen van enkele politieke partijen en verontruste Limburgers rond de tafel gaan zitten om te bespreken wat er nog gedaan kan worden om het mergelland van zijn ondergang te redden. Buitenparlementaire actie en machtsvorming vanuit de bevolking is op dit moment wellicht de enige mogelijkheid om de verantwoordelijke autoriteiten onder druk te zetten om de vergunning niet te verlenen.

Daarom is er op zaterdag 20 mei a.s. een grote manifestatie en demonstratie georganiseerd in het Limburgse mergelland. Om 11.00 uur op die 20ste mei begint er op het raadhuisplein in Cadier en Keer een manifestatie, met sprekers van milieu-groepen, met muziek van o.a. de bekende Limburgse zanger Herman Veugelers, informatie-stands, etc. Om 13.00 uur start er vanaf het raadhuisplein een demonstratie naar het gehucht 't Rooth waar de bewoners al jarenlang in een strijd gewikkeld zijn met de aldaar plaatshebbende afgravingen van de NEKAMI. Rond de klok van vier uur wordt de demonstratie dan afgesloten.

Een massale deelname is gewenst. Alleen dan is er nog een kans dat het Mergelland als natuur- en groengebied behouden kan blijven. Studenten en medewerkers van de RL zijn uiteraard ook van harte welkom op deze aktiedag tegen de mergelafgravingen.

Binnenkort komen er affiches en folders uit. Hang ze voor je raam, verspreid de folders onder vrienden en bekenden. Meer informatie over de manifestatie en demonstratie is verkrijgbaar bij het coördinatie-adres van deze actie: Milieufederatie Limburg, tel. 043-625385. Tot ziens op de 20ste mei.

Jan Muytjens

aan de toekomstige huisartsen van de rijksuniversiteit limburg te maastricht*

In de eerstelijnsgezondheidszorg wordt tegenwoordig veel de nadruk gelegd op samenwerking tussen de verschillende disciplines, met name tussen maatschappelijk werkenden, wijkverpleegkundigen en huisartsen.

Deze noodzaak tot samenwerking is ontstaan uit de ervaring, dat veel problemen in verband met ziekte en gezondheid vaak niet door één discipline alléén oplosbaar zijn.

Wij, toekomstige wijkverpleegkundigen, vinden het dan ook erg belangrijk om juist al tijdens onze opleiding met deze samenwerking bezig te zijn.

Wij betreuren het dan ook ten zeerste, dat tijdens een samenwerkingsproject eerstelijnsgezondheidszorg, georganiseerd binnen onze academie, de toekomstige huisartsen verstek lieten gaan. Dit project werd zowel door ons als door de toekomstige maatschappelijk werkenden als zéér positief ervaren.

Wij vragen ons echter af, hoe samenwerking in de praktijk straks tot stand moet komen, als er al tijdens de opleiding hiervoor van uw kant geen belangstelling is.

Namens de 2e jaars studenten
Maatschappelijke gezondheidszorg
te Sittard,

Marja Kraakman
Paula Deumens
Pieter v.d. Hoofft
Hanny Bovenkerk

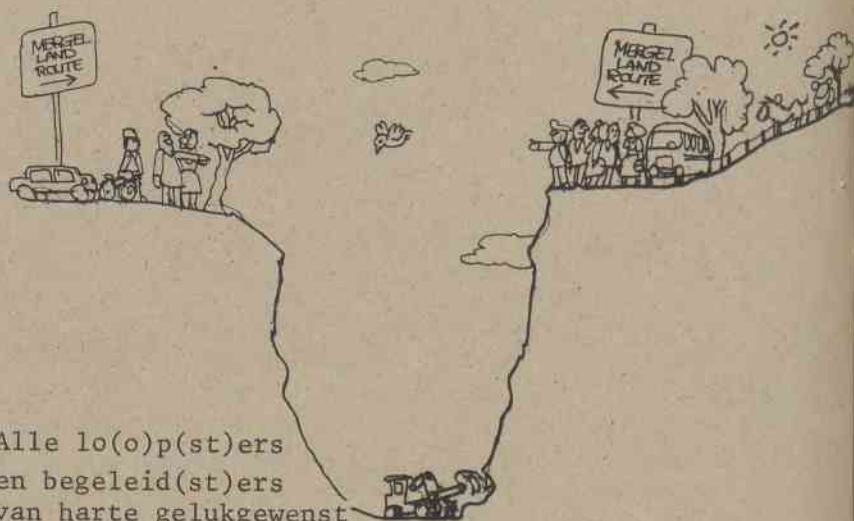
* AAN DE HUISARTSEN-
OPLEIDING
(NOOT REDAKTIE)

Batavierenrace 22 april

De ploeg van de Rijksuniversiteit Limburg leverde hierin een grandioze prestatie door van de 133 ploegen op de 15e plaats te eindigen. En dat is een van Nederlands grootste breedtesportevenementen.

Ter verduidelijking: de Batavierenrace is een estafetteloop van Nijmegen naar Enschede. Elke ploeg moet bestaan uit 6 dames en 19 heren. Elke loper legt een afstand af variërend van 4-19 km.

Het vorig jaar, de eerste keer dat wij deelnamen, eindigden we van de 108 ploegen op de 40e plaats. We zijn nu al 15e!

Alle lo(o)p(st)ers en begeleid(st)ers van harte gelukgewenst met dit resultaat. Een woord van dank aan Michel Jacobs, die als ploegleider de zaken 100% in orde had.

politieke informatieavond in de aula ter gelegenheid van de gemeenteraads verkiezingen.

Op woensdag 31 mei moeten we weer met zijn allen naar de stembus. Voor het kiezen van een nieuwe gemeenteraad, die dan tot 1982 voor ons de beslissingen gaat nemen. We worden allemaal dagelijks gekonfronteerd met de beslissingen die de geachte afgevaardigden in de Maastrichtse gemeenteraad nemen. Ze beslissen over het bestemmingsplan van Randwijk, over jongerenhuisvesting, over openbaar vervoer, welzijnswerk, etc. Belangrijk genoeg dus om vooraf kennis te nemen over wat de verschillende politieke partijen zo al aan beleidsvoornemens op papier hebben staan. Op woensdagavond 17 mei is er in de Aula een politieke informatie-avond. Daar gaan verschillende politieke partijen in op de problematiek van de studentenhuusvesting.

In de maand mei zijn er weer tal van politieke bijeenkomsten.

Jan Muytjens.

Wetenschapswinkel AMSTERDAM maakt:

De Wetenschapswinkel van de Universiteit van Amsterdam heeft onderzoeksvragen ontvangen van de FNV-Limburg. Geïnteresseerde stafleden en studenten, of zij die inlichtingen kunnen verstrekken, worden verzocht contact op te nemen met Onno Nieman, Wetenschapswinkel, Sarphatistraat 133, Amsterdam, tel. 5223571, b.g.g. 5229111.

De vragen luiden:

- Onderzoek naar de welzijnssituatie in de Oostelijke Mijnstreek.
Het hoofd van het gezin is vaak: vervroegd gepensioneerd, oud mijnwerker, werkeloos, arbeidsongeschikt. Hoe werkt dat uit in het gezin? Welke invloed heeft dit op opvattingen en gedrag van kinderen?
- Onderwijssituatie in Limburg (herstructureringsgebied) in samenhang met de afstemming van vraag en aanbod op de arbeidsmarkt.

circumflex feest

Op 19 mei a.s. organiseert "CIRCUMFLEX" een grandioos eindfeest in de Berchmans zaal aan de Bredestraat. Optredende groep zal zijn "Stamp'n Go" die op het vorig feest zoveel succes had dat we besloten hebben om hen weer uit te nodigen.

Van 20.30 uur tot 0.400 uur dus het laatste feest van dit schooljaar!

sport

Voorjaarscross

De Rijksuniversiteit Limburg organiseert op zaterdag 20 mei op de Ambyerheide (Rothem gem. Meerssen) een voorjaarscross. Deze bestaat uit een 3400 m loop voor dames en heren trimmen en uit een 6800 m wedstrijdloop.

Deelname is mogelijk voor studenten en medewerk(st)ers van alle instituten voor hoger onderwijs in de regio Zuid-Limburg en tevens voor alle studenten die in Maastricht wonen, maar elders studeren.

Vanzelfsprekend wordt er een grote deelname verwacht door de RL-gemeenschap. Ieder die de cross uitloopt krijgt een herinnering. Inschrijfgeld f 1,50 p.p.

In de diverse locaties van de RL hangen inschrijfformulieren en verdere bijzonderheden. Inlichtingen bij de sportleider.

Ned. Universitaire Kampioenschappen Atletiek

De Rijksuniversiteit Limburg heeft de organisatie van deze kampioenschappen op zich genomen. Zij worden gehouden op zaterdag 27 mei in sportpark Jekerdal te Maastricht, aanvang: 11.00 uur. De beide plaatselijke atletiekverenigingen A.V. '34 en Kimbria verlenen hun medewerking m.b.t. de technische organisatie.

Deelname aan deze kampioenschappen staat alleen maar open voor studenten van het W.O. Omdat dit het eerste universitaire toernooi is dat de RL organiseert, wordt er een grote deelname verwacht van onze studenten. Men hoeft echt geen uitzonderlijk begaafd atleet te zijn om hieraan mee te doen. Dus schrijf in deze week en help daarmee de organisatoren aan een flink deelnemersveld.

Zie de publicatie op het bord t.o. studielandschap.

Volleybal M.B.S.B.

Dit jaar hebben voor het eerst een dames- en een herenvolleybalteam deelgenomen aan de competitie van de Maastrichtse Bedrijfs-sportbond. Na classificatiewedstrijden werd het herenteam in de A-klassen en het dames-team in de B-klasse ingedeeld. Hierin eindigde beide teams op de resp. 2e en 4e plaats, waarbij moet worden opgemerkt dat de dames meestal tegen complete herenteams moesten spelen. Al met al een goed begin met leuke resultaten.

De teams waren samengesteld uit studenten(s) en medewerk(st)ers.

Opgeven voor volleybal-, zaalvoetbal- en tafeltenniscompetitie M.B.S.B. '78-'79.

Belangstellenden voor deelname aan deze competities kunnen zich opgeven bij Gerard v.d. Heijden, hoofdgebouw k. 206, toestel 114. Het aantal teams is beperkt, dus wie het eerst komt

NUK '78 Rotterdam, 21-22 maart

Hoe het de R.L.-ers op de NUK verging? Niet slecht, hoewel we met wat meer "geluk" meteen de eerste de beste keer dat we deelnemen aan Nederlandse Universitaire Kampioenschappen in de prijzen zouden zijn gevallen: de Handicaptrofee zijn we net misgelopen, doordat de TH Twente nog iets slechter was dan wij. Dit hebben we vooral te danken, of te wijten misschien, aan de voetballers en tafeltennissers (ook 2 voetballers die badjes konden lenen,

omdat onze echte pingpongers het niet meer zagen zitten), die zwoegend tegen allerlei topspelers die daarnaast ook nog studeren, de één na laatste plaats op hun onderdeel wisten te bereiken.

Dames en heren volleyballers daarentegen eindigden wel op de allerlaatste plaats.

Maar een plezier dat we gehad hebben met ons duizenden op ons harde, smalle veldbed in de koude AHOY!!

Daarom gaan we een volgend jaar opnieuw -al was het maar om dan wel de Trofee te bemachtigen. Dank aan onze coach.

*sport*sport*sport*sport*Sport*

Zaalvoetbalcompetitie M.B.S.B.

De Rijkuniversiteit Limburg heeft met een team bestaande uit studenten en medewerkers deelgenomen aan de zaalvoetbalcompetitie van de Maastrichtse Bedrijfssportbond. Onder de bezielende leiding van coach Michel Jacobs heeft dit team kans gezien het kampioenschap te behalen in de B-klasse en daarmee tevens de promotie naar de A-klasse. Spelers en coach van harte gefeliciteerd met dit resultaat!

